

Реєстраційне свідоцтво
ІФ № 406 від 16.06.1999.

№ 2 (133)

лютий
2010

РОЗПОВСЮДЖУ
БЕЗПЛАТНО

ВІРУЮ

Свято Стрітення – з ким зустріч?

Стрітення Господнє належить до 12 найбільших церковних свят. Його відзначають на 40-й день після дня народження Ісуса Христа – 15 лютого за григоріанським календарем (2 лютого за юліанським). Вважається, що започаткували його в Єрусалимі в другій половині IV ст. Потім свято поширилося на увесь Схід.

Біблійним обґрунтуванням свята стала передбачена Богом зустріч Христа з праведним Семеном. Ось як описує той день євангеліст Лука: «Йому (Семенові) було відкрито Святим Духом, що не бачитиме смерті, перш ніж побачить Христа Господа. Він прийшов Духом у храм. І як батьки вносили дитя Ісуса, щоб учинити над ним за законним звичаєм, він узяв його на руки, благословив Бога й мовив: «Нині, Владико, можеш відпустити слугу Твого за Твоїм словом у мирі, бо мої очі бачили Твоє спасіння, що Ти приготував перед усіма народами; світло на просвіту поганам, і славу твого люду – Ізраїлю» (Лк. 2:26-32).

Язичництво у християнському святі

Ще на початку VII століття, до того, як християнство прийшло на наші землі, один із пап дав наказ при наведенні язичників в християнство руйнувати тільки їхніх ідолів, залишаючи храми. Для чисельного зростання церкви вигідною була теорія, за якою перед язичниками не ставилися вимоги щодо змін життя, достатньо було тільки змінити віру.

Ціна за масове навернення язичників виявилася надто високою. Не тільки християнство вплинуло на світогляд язичників, але й язичники внесли до церкви свої звичаї та правила. Християнізація відкрила двері до церкви людям, яким було байдуже, який обряд виконувати, аби тільки їм не заважали зручно жити.

У народному побуті свято Стрітення здавна сприймається як зустріч зими з весною. Язичники називали це «зимобором» або «громовищем». Казали, що в цей день зима весну зустрічає, заморозити її хоче. Селяни спостерігали у цей день багато хліборобських прикмет і ворожили, виставляючи тарілку з зерном на ніч надвір. Якщо вранці буде роса – буде врожай.

Важливу роль у свідомості людей відігравала й стрітенська вода. Вона начебто мала ті ж цілющі властивості, що й хрещенська.

Біблія про Стрітення

Назва свята означає «зустріч». На 40-й день після народження Ісуса Христа Діва Марія і праведний Йосип принесли Дитину в Єрусалимський храм, щоб за старозаповітним звичаєм принести вдячну жертву Богові за народження первістка. Старець Семен духовно побачив в дитині Спасителя і вимовив: «Нині відпускаеш раба Твого, Владико, по слову Твоєму з миром». Іншими словами, Семен подякував Богові за порятунок від труднощів земного життя – і помер.

Богослови тлумачать Стрітення (зустріч) дитини Христа із Семеном як зустріч Старого і Нового Заповітів, зустріч даного єврейському народу Закону Божого і найвищого Закону Божої любові, який приніс у світ Ісус Христос.

Для перших християн весь час їхнього життя вважався присвяченим

Господові, і через те особливі свята, які мали священний зміст, не передбачалися. Однак поступово прийшли зміни. Спершу почали відзначати два свята: Пасху як згадку про смерть і воскресіння Христа, і П'ятидесятницю – сходження Святого Духа. У IV ст. отримало визнання святкування Вознесіння та Різдва і Богоявлення (Хрещення Господнього). У цей час з'явилися й інші свята – Стрітення, Благовіщення, Преображення тощо. Однак першоапостольське християнство цього не практикувало, апостоли у своїх посланнях ніде не заохочували християн так святкувати. Звичайно, немає нічого поганого в тому, коли християни згадують в певні дні про ті чи інші події зі Священного Писання, тим більше, коли ці події пов'язані з Господом Ісусом Христом, однак недобре, коли до чистого тексту Божого Слова додають язичницькі традиції, котрі з християнством не мають нічого спільного.

Небезпека полягає в тому, що через традиції християни відходять від основного – від біблійної суті того чи іншого свята. І саме це можна спостерігати в сучасному християнстві: люди святкують, однак багато хто й не знає, що саме святкує, традиціям надається більшого значення, ніж Божому Слову. Більше того, для багатьох людей відзначання християнських свят стає приводом для гріха, для пиятики і гульбищ, що взагалі суперечить букві і духу Священного Писання і самій суті християнства.

Суть свята Стрітення – проголошення Духом Святим через праведного Семена і пророчицю Анну пророцтва про долю Ісуса, про ціль Його приходу на землю – спасіння людей від влади гріха і смерті. Христос помер на Голгофському хресті за гріхи людей, щоб вони через Нього отримали спасіння від вічної загибелі. Тому основний у цьому святі – наш Господь, і, святкуючи, нам потрібно насамперед перевірити, чи отримали ми спасіння від своїх гріхів через Його прихід на землю, чи пережили «стрітення з Христом», зустріч з Ним у своєму житті. Якщо цього ще не сталося, то хай станеться якомога швидше, адже Дух Святий сказав через Семена про Христа, що це «спасіння Твоє, яке Ти приготував перед всіма народами». Якщо перед всіма, значить, це стосується і нас, українців. І кожен українець, який шукає спасіння, може знайти його в Ісусі Христі.

Василь ПОПУДНИК,
Диякон.

Держава і громадськість спільно виступають проти абортів

За підтримки МОЗ України 16 лютого у Києві відбувся круглий стіл на тему «Медичні, соціальні та морально-етичні аспекти у питанні протидії штучному перериванню вагітності». Захід мав на меті започаткувати суспільну дискусію з проблематики звуження практики абортів в Україні.

Була наведена офіційна статистика абортів, згідно з якою у 2009 році в Україні було здійснено 156 тисяч абортів, з них 111 тисяч – у підлітків. Минулого року від ускладнень, пов'язаних з абортим, померли чотири жінки, 2008 року було зафіксовано дев'ять смертельних випадків.

При цьому за останні десять років кількість абортів в Україні зменшилась у шість разів (на 70% порівняно з даними 1991 року). Однак ситуація ще значно перевищує рівень країн Європи, де в середньому припадає п'ять абортів на 1000 жінок репродуктивного віку, у той час як в Україні – 16,6 на 1000 (за даними 2008 р.). Тому сьогодні питання звуження практики абортів є пріоритетним у вирішенні проблем репродуктивного здоров'я.

Участь у круглому столі взяли міністр охорони здоров'я України Василь Князевич, перший заступник міністра Василь Лазоришинець – керівник профільного Департаменту МОЗ України, представники Церков і релігійних організацій, громадськості, Бюро ВООЗ в Україні, фахівці Міністерства освіти та науки України і Міністерства України у справах сім'ї, молоді та спорту.

Міністр Василь Князевич, зокрема, наголосив на тому, що Міністерство і Церкви об'єднали зусилля у сфері збереження людського життя та ставлять цю проблему на державному рівні.

Попри різноманітність думок і позицій стосовно проблеми штучного переривання вагітності, учасники заходу були єдині в одному: нове людське життя – це велика цінність, тож кожен має усвідомлювати відповідальність і докласти максимум зусиль для збереження кожної вагітності, кожної дитини. Учасники заходу відзначили важливість збереження морального та фізичного здоров'я матері та дитини.

Два американські соціологи — Адріан Вулдрідж і Джон Міклетвейт опублікували працю «Бог повертається: як змінює світ відродження релігії». Соціологи дослідили становище в Китаї, Нігерії, Кенії і кількох країнах Латинської Америки. Вони стверджують, що зростання зацікавлення

На думку доктора богослов'я, декана філософсько-богословського факультету Українського католицького університету Ігоря Бойка, «порушувати сьогодні питання про цінність і гідність людського життя та розуміти його як дар – це один із пріоритетів не лише держави, але й кожної людини». Священник наголосив: «Настав час, щоб ми спільно задумалися над питанням відповідальності за довірене нам життя і над пошануванням його гідності від моменту зачаття до природної смерті».

Як повідомили фахівці МОЗ, штучне переривання вагітності – це один із найбільш значущих чинників розладу здоров'я жінки. Аборти та пов'язані з ними ускладнення призводять майже до кожної десятої втрати у показнику смертності, пов'язаної з вагітністю та пологами, а післяабортні ускладнення негативно впливають на репродуктивне здоров'я жінок. На переконання медиків, цьому сприяють недоліки інформування населення у цій царині.

Аборт в Україні легалізований з 1955 року. Легалізація однак передбачала подальше зниження їх кількості шляхом розширення державних заходів заохочення материнства.

Представник України у Раді Європи професор Зореслава Шкіряк-Нижник розповіла присутнім про позицію Ради Європи щодо штучного переривання вагітності. Зокрема, у ході січневої сесії Парламентської Асамблеї Ради Європи (ПАРЄ) парламентарі країн Європи також обговорювали проблематику абортів, підкреслюючи неприпустимість зрос-

тання їх кількості. Фахівці профільного комітету ПАРЄ наголосили: громадськість має усвідомити, що аборт не можна розглядати як засіб регулювання народжуваності. У рекомендації ПАРЄ № 1903 (2010), яка була ухвалена за результатами зазначених слухань, вказано про необхідність належного інформування громадськості, зокрема молоді, про питання материнства та репродуктивного здоров'я, застосування сучасних методик планування сім'ї, надання своєчасної безпечної акушерської допомоги та вжиття заходів для зменшення ризиків для здоров'я матерів.

Під час круглого столу керівництво Міністерства охорони здоров'я України висловило впевненість, що консолідація зусиль різних громадських інституцій, у тому числі релігійних організацій, щодо зниження абортів шляхом їх попередження та виховання високої моралі членів суспільства дасть змогу досягти спільної мети.

Цю думку підтримали присутні на круглому столі священнослужителі, більшість з яких вже співпрацює з МОЗ України у форматі Громадської ради з питань співпраці з Всеукраїнською Радою Церков і релігійних організацій.

Очікується, що розпочата дискусія буде продовжена на більш масштабному рівні – у ході міжнародного конгресу «За життя!», присвяченого питанням протидії штучному перериванню вагітності, який запропонували провести у Києві члени Всеукраїнської Ради Церков і релігійних організацій.

Інститут релігійної свободи.
м. Київ.

Американські соціологи: «БОГ ПОВЕРТАЄТЬСЯ»

релігію і її впливом на суспільне життя спостерігається в усьому світі і що саме Європу, яка втрачає віру, а не Америку можна вважати винятком.

«Релігія нині йде рука в руку з модернізацією, — сказав Вулдрідж. — З 70-х рр. щось змінилося, нині весь світ йде саме в напрямку Америки».

Дослідники вважають, що риси нової релігійності добре видні в русі п'ятидесятників. «На піднесенні релігії емоційна, завзята, харизматична. У Гватемалі наочно можна бачити, як наелектризований там рух п'ятидесятників і католицизм. Те саме діється в Лаосі і Кенії. Ми недооцінювали енергію і життєву силу релігії».

Враження на авторів нового дослідження справила і кількість християнських

місіонерів: постійно місіонерством займаються 443 тисячі чоловік, ще 1,6 мільйона здійснюють разові місіонерські поїздки.

Соціолог зазначив також, що найбільш динамічною релігією світу залишається християнство. «Якщо судити лише за цифрами, то іслам його наздоганяє. Але за рахунок демографії, а не проповіді. Рано чи пізно народжуваність досягне максимуму і піде на спад. Християнство пройшло крізь горнило епохи Просвітництва і Реформації і налагодило стосунки з сучасністю. Іслам поки що цього не зробив».

Сам Вулдрідж — атеїст, але в процесі роботи над книгою він став значно більше поважати релігію. «Я був вражений, побачивши, як віруючі стараються допомогти бідним. А атеїстів, що робили б те саме, чомусь не видно», — говорить він.

«Не благаю, щоб Ти їх зі світу забрав...»

Останні місяці в інтернетпросторі, перш за все християнському, широко обговорюються події, що сталися у німецькому місті Зальцкоттені, де на кількох батьків були накладені високі штрафи і навіть короточасні ув'язнення за відмову пускати дітей в школу. Конфлікт стався через те, що у шкільній програмі був обов'язковий предмет «Сексуальні стосунки», і вихователі змушували дітей брати участь у шкільних спектаклях на цю тему.

Батьки-баптисти, переселенці з Радянського Союзу, не отримавши від керівництва школи дозволу для своїх дітей не відвідувати цих занять, просто не пустили їх у на уроки. Зрозуміло, що бюрократично заангажована німецька влада почала чітко діяти згідно з чинним законодавством: адміністративний штраф, потім більший штраф за відмову заплатити перший, далі ув'язнення за несплату, суд, апеляції, адвокати і — активна увага з боку преси.

Я особисто добре розумію почуття батьків, які щиро бажають дітям добра і пішли на цей крок свідомо за голосом своєї совісті. Сучасна ідеологія західного світу давно забула християнську мораль, а тепер робить активний наступ на тих, хто її ще дотримується. При цьому порушуються найбільш розрекламовані та вагомий здобуток сучасної цивілізації — свобода особистості. Борючись за право гомосексуалістів та розпусників жити згідно зі своїми переконаннями, ідеологія толерантності відверто нехтує переконаннями тих віруючих, для кого така поведінка — це гріх проти Бога та власної совісті. Активне впровадження у шкільні програми елементів сексуальної поведінки, у тому числі і збочень, з точки зору більшості християн неприйнятне. Утім, я, певно, помиляюся, сказавши «більшість». Більшість мовчки спостерігає за цим і не йде на конфлікти. Але є віруючі, для яких згода на такий лібералізм неможлива за жодних умов.

Моя перша реакція на цю новину — справедливий гнів на несправедливу європейську толерантність та співчуття до батьків, які опинилися у складній ситуації. Але коли емоції трохи вляглися, я задав собі запитання: «А як би я повівся у цій ситуації і що про це каже Біблія, дотримання вимог якої і призвело до таких важких наслідків?».

Не можу засуджувати батьків, які намагаються захистити дітей від моральної розпусти суспільства. Вони щирі у своїх переконаннях, поглядах та діях. Їхня поведінка заслуговує поваги, їхню позицію можна назвати героїчною. Але чи розумною?

Особливість християнства в тому, що його послідовникам доводиться декларувати і втілювати свою віру в життя в оточенні, яке прямо протилежне самій суті християнства. Уже з пер-

ших кроків, про які ми читаємо у Діях апостолів, християнство зіткнулося з шаленою опозицією. Це стосувалося не лише об'єкта вірування чи форм поклоніння — конфлікт значною мірою торкався і морального боку. Справжнім християнам завжди доводилося бути чужими щодо суспільства, в якому вони жили, навіть у часи, коли християнство було панівною релігією. Чимало віруючих терпіли утиски, гоніння і навіть смерть від своїх одновірців лише тому, що вважали ту чи іншу форму поведінки негідною. Це підтверджують слова апостола Павла: «Усі, хто хоче жити побожно у Христі Ісусі, будуть переслідувані».

Тому з погляду Біблії зальцкоттенська історія не є винятком. Вона вкотре підтверджує, що диявол постійно буде намагатися зашкодити послідовникам Ісуса Христа. Судячи з усього, батьки-баптисти це добре розуміють і не владають у відчай, сприймаючи складну ситуацію як випробування віри.

Але чи варто було батькам йти на такий ризикований крок і ускладнювати стосунки зі школою та владою? Я не маю на увазі компроміс із совістю чи власними переконаннями. Питання в іншому: чи така поведінка батьків принесла користь дітям і захистить їх від аморальності? Тут у мене сумнів.

Річ у тому, що ми живемо не на безлюдному острові і суспільство, мораль якого ми не приймаємо, — поряд з нами. Ми не просто його сусіди, ми самі частина цього суспільства. І як би не намагалися, ми не можемо свої очі, вуха захистити від негативних моментів суспільного оточення. Розпуста, гріховні спокуси дивляться на нас і пропонують себе не лише в нічних клубах, кінотеатрах, барах, які можна обминати, не лише в телевізорів, відеореєстраторів, комп'ютерів, які можна просто викинути з хати, а з усіх

щілин щоденного оточення. Ми на них натикаємося у транспорті, на вулиці, на роботі, в магазині — будь-де, де може ступити нога християнина.

Так, ми повинні в міру можливостей уникати гріховних спокус та нечистих місць, але це не завжди вдається. Як тут бути? Можна багато моралізувати на цю тему, але хтось влучно висловився про це так: «Ми не можемо заборонити пташкам літати над нами, але можемо заборонити сидіти нам на голові». Іншими словами, реклама цигарок на бігборді чи оголені ноги пасажирки в автобусі не повинні заволодіти думками та серцем християнина. Це лише наживка, яка існує поза волею людини, але рішення проковтнути цю наживку людина приймає особисто.

Це нелегко. Для багатьох таке випробування закінчується сіпанням на гачку, який ховається за наживкою. І перш за все це стосується людей не підготовлених.

Кажуть, багато проблем в житті стається тому, що людина просто не знає про небезпеку, яка чигає на неї. Тому значна частина знань, які людина здобуває з дитинства, стосуються того, що можна, а що ні. Можна усунути або не допустити небезпеку, а якщо це неможливо, її можна уникати, обходити.

Як члени певного суспільства ми маємо право переконувати, вимагати, боротися проти морального зла, яке, на нашу думку, може нам зашкодити. Але не завжди це вдається. Тоді ми маємо право уникати цього зла. А коли і цього недостатньо — бути готовими не прийняти форму поведінки, яку нам нав'язують. На практиці це означає, що мої особисті внутрішні переконання (віра) сильніші за ті обставини, які мені нав'язують.

Я знаю, про що кажу. Моє дитинство та молодість пройшли за радянських часів. Я вчився у школі, де казали,

що Бога немає, що людина виникла з мавпи, і змушували носити галстук та вступати в комсомол, брати участь в антирелігійних заходах. Були моменти, коли я через дитячу незрілість та страх не витримував і здавався, іноді йшов на якийсь компроміс, але в душі ніколи не мав ані найменшого сумніву щодо того, що добре, а що погано. Скільки мене не переконували, що релігія це опіум, я залишався християнином. Чому? Бо ця віра мені прищепили батьки.

Що б я не чув у школі, якими б авторитетними не були викладачі, слова та настанови батьків не підлягали сумніву. Це не був страх перед батьками чи фанатизм. Це була усвідомлена дитяча віра, яка базувалася на словах, поведінці та житті моїх батьків. І коли я тепер вже маю своїх дітей, я не перестаю дякувати батькам за те, що вони не лише передали мені свою віру, але й підготували до нелегкого, спокусливого, небезпечного життя у безбожному та аморальному суспільстві.

Так, можна не пустити дітей в школу, де вчать сексуальним премудростям, але діти рано чи пізно дізнаються про це з інших, ще брудніших джерел. На жаль, ми живемо в дуже тісному світі, і від його спокус не сховався навіть за монастирськими стінами, як це сталося з толстовськими онцями Сергієм. Навіть якщо ми будемо вчити дітей, як згадані німецькі батьки, вдома самотужки, так, як вважаємо за потрібне, це не гарантує, що, ставши самостійними, вони будуть поводитися так, як їх навчали. Більше того, у деяких моментах це навіть може зашкодити їм, бо вони увільняються в брудне суспільство без підготовки, без імунітету. Головним чинником, який може стримати дітей у віруючих родинах від майбутнього гріха і розпусти, на мою думку, — це власний приклад чистого та побожного життя, увага до дітей та того, чого навчають у школі, правильне біблійне навчання вдома та у церкві, бесіди та роз'яснення

на тему, чого варто уникати, як поводитися в конкретних ситуаціях і таке інше. Батьки повинні підготувати дітей до небезпек та спокус життя у світі настільки, щоб діти вже в дитячому віці могли самостійно та свідомо приймати рішення в тих чи інших непростих ситуаціях.

Це особлива та нелегка праця. Перш за все, потрібно, щоб діти довіряли батькам, мали з ними постійний душевний контакт, вірили їм. Звичайно, коли стосунки дають тріщину, батьки панічно намагаються відгородити дітей від світу іншими методами, які нерідко ведуть до конфлікту з законом або й навіть до конфлікту з дітьми.

Ісус Христос у Своїй знаменитій первосвященницькій молитві звертався до Отця так: «Не благаю, щоб Ти їх зі світу забрав, але щоб зберіг їх від злого». Іншого разу Він казав до людей, пояснюючи таємниці Царства Божого: «Ви світло для світу. Не може сховати світло, що стоїть на вершині гори. І не запалюють світильника, щоб поставити його під посудину, але на свічник, і світить воно всім у домі. Отак ваше світло нехай світить перед людьми, щоб вони бачили ваші добрі діла та прославляли Отця вашого, що на небі».

У цих словах стисло та чітко окреслена форма нашої поведінки у світі: не втікати від світу, від якого неможливо втекти, а своїм життям, прикладом освітлювати найтемніші куточки гріховного оточення. А це так нелегко. Вважаю, що прийняти мученицьку смерть за свою віру іноді легше, ніж кожного дня чисто та праведно жити згідно зі своєю вірою. Незалежно від обставин. Незалежно від країни, закону, влади чи суспільства. Бо «не запалюють світильника, щоб поставити його під посудину».

Юрій ВАВРИНЮК.
Головний редактор журналу
«Благовісник», публіцист,
християнський поет.

Духовність не обкладається податками

Проблеми і подальша гармонізація державно-конфесійних відносин — одне з пріоритетних завдань уряду. Про шляхи вдосконалення процесів співробітництва держави і Церкви наша розмова з головою Державного комітету України у справах національностей і релігій Юрієм РЕШЕТНИКОВИМ.

— Кілька років тому від правозахисників і релігієзнавців лунали заклики про ліквідацію державного органу у справах релігій, який, на їхню думку, продовжує політику тиску на релігійне середовище, упереджено підходить до окремих конфесій. З чим це, на ваш погляд, пов'язано?

— Проголошення незалежності нашої держави надало потужний старт відродженню в ній традиційних для демократичного суспільства інститутів, до яких передусім належить Церква у широкому розумінні цього поняття. Відповідно держава почала налагоджувати з цією інституцією повноцінний і конструктивний діалог. Проте певний час на заваді цього стояв негативний досвід існування релігійного середовища в умовах радянського режиму. Нам у спадок дісталась взаємна недовіра між державними органами та Церквою. Зрозуміло, така ситуація

перешкоджала швидкому переходу на позиції співробітництва і партнерства. Однак сьогодні ми можемо констатувати, що відбулися позитивні зрушення, і великою мірою їм сприяли якісні зміни в діяльності самих релігійних організацій. Вони вже активно пропонують державі соціальні, освітні, культурні проекти.

Партнерські відносини між державою і Церквою — це відносини між владою і народом, бо 80 відсотків українських громадян — віруючі. За діяльності уряду Юлії Тимошенко встановлено безкоштовне і постійне користування землею релігійними організаціями, їм надано право

на отримання землі в оренду поза конкурсом. Ухвалено рішення про тарифи на газ для церков на рівні тарифів для населення, а не комерційних структур. До цього церкви обкладали драконівськими рахунками, які вони не могли сплатити, тоді доходило навіть до відключення храмів від газопостачання.

З 2009 року християнська етика викладається в 30 відсотках шкіл. Важливий внесок у розвиток державно-церковних відносин зроблено завдяки діяльності комісії із забезпечення прав релігійних організацій, яка була створена після зустрічі Прем'єр-міністра із Всеукраїнською радою церков і релігійних організацій. До її складу входять керівники міністерств і відомств. Активно працюють громадські ради такого спрямування при міністерствах оборони, освіти і науки, охорони здоров'я. Формуються ради при міністерствах сім'ї, молоді та спорту, закордонних справ, Держкомтелерадіо.

— Але занадто повільно і несправедливо відбувається процес реституції, тобто повернення релігійним громадам колишнього церковного майна...

— Питання реституції стосується не лише відновлення історичної справедливості, а й виконання одного із зобов'язань, які взяла на себе Україна, вступаючи 1995 року до Ради Європи.

За роки незалежності церквам повернуто 3,5 тисячі культових споруд. На черзі ще майже 300. Усе, що можна було передати без особливих проблем, передано. Залишилися об'єкти, в яких розташовані освітні, медичні, наукові заклади, гуртожитки тощо.

— В яких сферах держава і Церква повинні діяти спільно?

— 2009 рік став безпрецедентним за кількістю ухвалених рішень, що сприяють духовному відродженню та відновленню моральних пріоритетів. Уряд активно ініціює на законодавчому рівні боротьбу з дитячою порнографією, курінням, вживанням алкоголю, особливо підлітками. Тут доречно згадати, який опір чинився щодо заборони грального бізнесу. За цими напрямками уряд тісно співпрацює з Верховною Радою. В жовтні 2009 року була створена депутатська група «За духовність, моральність та здоров'я України», до якої увійшли 86 народних депутатів з усіх фракцій. Нарешті всі зрозуміли, що ми стоїмо на краю прірви бездуховності і аморальності. А хто, як не Церква може стати рятівним колом і спільно з державою працювати над поверненням громадян, особливо молоді, до духовних основ життя.

Розмовляла Олена МАМОНТОВА.

ВЕКТОР ЩАСТЯ

Люди завжди стараються поліпшити рівень життя. Бог творив нас з такою потребою — прагнути до внутрішнього і зовнішнього комфорту. Іншими словами — бути щасливими. Про те, що таке щастя, думок дуже багато. Але будемо чесними — люди не зможуть знайти правильну відповідь. Бог заклав в людину прагнення до щастя, і тому без Нього не можливо зрозуміти, що це таке і як досягається.

Один вчений сформулював це поняття таким чином: «Щастя, це коли людина себе ідентифікує такою, якою вона є». Наприклад, якщо похилій людині комфортно від того, що вона похила, то вона щаслива. Таке розуміння щастя може бути правильним лише частково. Тому що коли грішнику подобається його гріх і він хоче продовжувати в ньому жити, такий стан щастям, яке Господь мав на увазі, створюючи людину, аж ніяк не назвеш.

Людина створена як вічна, духовна істота, і кожен із тих, хто живе на землі, хоч раз в житті повинен над цим задуматися. Коли ми станемо перед вічністю, треба буде дати звіт про прожиті життя. Земне щастя, пов'язане з сім'єю, кар'єрою, грішми, спілкуванням, у таку мить аж ніяк не може стати вагомою підставою, щоб мати справжнє, повне щастя в стосунках з Богом. Хоча дуже важливо кожному правильно пройти свою життєву дорогу — прагнути, мати, досягти всіх благословень, які пов'язані з життям на цій землі, а це здорова сім'я, успіх у вихованні дітей, плодотворність в кар'єрі і суспільному житті, у служінні в церкві, у розвитку своїх дарів і талантів. Саме всього цього і починають шукати християни з моменту свого покаяння.

У більшості християн є бажання бути щасливими. Люди приходять до Бога і очікують, що в їх житті відбудуться зміни — зіцнення, звільнення від демонів і т. д. Писання неодноразово говорять, що Господь Сам бажає, щоб такі зміни прийшли в життя людини, але чи в цьому щастя? Що робить людину щасливою чи нещасною, радісною чи сумною, задоволеною чи незадоволеною?

Кожна людина до чогось прагне. Є ті, хто робить це активно, докладаючи багато зусиль. Є й ті, хто у своєму прагненні до чогось просто займає вичікувальну позицію. Дуже важливо і правильно мати прагнення, але ще важливіше — щоб ці прагнення узгоджувалися з волею Божою.

В Левит 10:1-5 описується історія, як сини Ааронові Надав та Авігу у своїх кадильницях принесли перед Господом чужий огонь, якого Він не

велів їм приносити, і загинули на місці. Виходить, що мати бажання і вогонь для досягнення чого-небудь — це ще не гарантія успіху. Не всяке бажання і прагнення в людському серці від Господа, і не всяке досягнення мети може принести справжнє щастя. Бог не лише ревнує про те, щоб у нашому житті було хоч якесь служіння Йому, а сильно хоче, щоб це було саме те, що Він Сам визначив для кожної окремої людини. Якщо віруючий перебуває в такій позиції, то він по-справжньому щасливий. У стосунках з Богом і служінні Йому важливо все — форма, зміст і мотиви, і від дотримання всіх цих умов залежать і успіх, і щастя.

Якщо людина покликана до чогось одного, а займається іншим, вона ніколи не буде задоволеною. Якщо є правильна позиція і заняття, але при цьому неправильний мотив, то варто згадати про долю синів Ааронових Надава і Авігу. Коли ж заняття і мотиви правильні, але нема прагнення і вогню, щоб цим жити, то про яке щастя може йти мова?

У цьому світі існують два царства, дві духовні реальності. До примирення з Христом кожна людина жила в царстві темряви і у своєму житті мала прагнення і бажання, навізані їй мораллю і принципами цього царства. Коли ж вона покалася і прийняла Христа, то всередині появились нові потреби, нові прагнення. Можна сказати — вектор щастя змінився: «... визволив нас із влади темряви й переставив нас до Царства Свого улюбленого Сина» (Кол. 1:13). Багато хто не дбає про те, щоб вивчати закони Царства Світла, в якому опинилися, і продовжують носити в собі старі уявлення про світотбудову і жити відповідно до старих цінностей.

Цінності, які є в людському серці, визначають вектор життя, визначають напрям, куди людина прямуватиме, і мету, яку вона бажає досягнути. Вектор щастя в Царстві Світла спрямований назовні — любити, давати, служити. У царстві темряви також є вектор, але він спрямований на свою особу — одержувати, брати, мати. У цьому і полягає принципова різниця.

Наприклад, чому написано: «Не

чини перелюбу»? Тому що людина несе відповідальність перед Богом і перед подружжям, щоб зробити щасливою не тільки себе, а й того (ту), кому це обіцяла одного разу. У цьому гарантія стабільності шлюбу, вірності у заповіді. Таке розуміння любові спрямовано не на себе саму.

Коли ми переходимо в Царство Світла, стаючи християнами, то починаємо молитися, читати Біблію, ходити до церкви, вчитися в біблійній школі, але все це ще не показник того, що ми усвідомили принципи життя в Христі. Коли ми читаємо 1 Ів. 2:15-16: «Не любіть світу ані того, що в світі. Коли любить хто світ, у тім немає любови Отцівської, бо все, що в світі: пожадливість тілесна, і пожадливість очам, і пиха життява, — це не від Отця, а від світу», то можемо зрозуміти, що пожадливість тіла, очей і пиха життява — це показники вектора, спрямованого на себе, людину, що живе егоцентричним життям. Письменник Володимир Соловйов якось сказав: «Проблема гордості не в тому, що людина цінує себе, а в тому, що вона не цінує інших».

Якщо християнин молиться тільки за себе, думає під час служіння про свій авторитет і враження, які він справляє на оточуючих, шукає своєї слави, хоче бути першим серед братів, то що про нього можна сказати? Він продовжує жити категоріями царства темряви. Ми повинні бути цінними у своїх власних очах, тому що Бог оцінив нас дуже дорого — ціною Крові Христа, але при цьому важливо цінувати тих, хто поруч, тому що за них заплачено таку ж ціну.

Чоловік, який не хоче бути чоловіком, — це нещасний чоловік. Людина, яка живе в Царстві Світла, будучи християнином, але постійно мислить категоріями царства темряви, не буде щасливим християнином.

Ось у чому нещастя деяких віруючих, які багато років просиджують на лавках в церквах, але так і не мали благодаті від життя з Христом в його спілкуванні і присутності. Якщо їх інтерес — це вони самі, власні бажання і потреби, і вони не хочуть змінювати своє мислення, то хто їм зможе допомогти?

Багато хочуть, щоб оточуючі цінували їх, але невже ми можемо примусити когось зробити це? Виходить, що потреби є, а задовольнити їх немає сил. Багато хочуть, щоб Бог змінив якісь обставини в їх житті, але хто може примусити Його щось робити. Ось вам портрет невдахи — бажання і потреба є, а здійснення нема... І так роками. Роками люди хочуть, щоб їх любили, поважали, турбувались про них, вирішували їх проблеми, і якщо цього не відбувається, — то вони нещасні.

Коли ми приходимо в Царство Світла, то об'єктом любові стаємо не ми. Ми не спрямовуємо все на себе. Навпаки, від себе — любити людей, служити їм, цінувати їх заслуги, турбуватися про їх потреби, надавати своєчасну допомогу, прощати кривдникам, радіти чужому успіху... Якщо ми цього хочемо, то зробити це зможемо! Таким чином, ми стаємо ковалами свого щастя, тому що дарувати любов — це і є щастя. Якщо ж чекати всього від інших, то це означає поставити себе, свої почуття, свій настрій у залежність від чийсь поведінки чи слів.

Людина не господар свого життя, якщо її щастя залежить від когось іншого, якщо вектор її життя спрямований на саму себе. Коли вектор мого щастя спрямований від мене, то я все можу в Ісусі Христі, який зміцнює мене! Дивлюся на Отця і наслідую Його, як улюблена Його дитина. Бог самодостатній і переповнений радістю і любов'ю. Він дає, Він воскрешає, Він схвалює, Він показує майбутнє. Він говорить: «Не бійся. Я з тобою!».

Згадаймо притчу про доброго самарянина. Священик і левит пройшли мимо того, хто терпів біду, не витралили ні часу, ні фінансів, але пішли нещасними. Тому що знали Божі заповіді і не виконали їх. Ще нещаснішим в цій історії залишились розбійники, які обікрали і побили перехожого. Вони придбали щось матеріальне, але набули почуття вини й страху перед покаранням. Добрий самарянин пішов щасливим, тому що вектор його життя не був спрямований на його власну персону, він зрозумів, що був потрібним, опинившись на правильному місці у правильний час.

Сьогодні ми, як християни, можемо постійно мати таку можливість бути щасливими. Бог для цього і торкнувся нас, тому що бажає, щоб через нас були благословенні інші: «Як Отець полюбив Мене, так і Я полюбив вас. Перебувайте в любові Моїй! Якщо будете ви зберігати Мої заповіді, то в любові Моїй перебуватимете, як і Я зберіг заповіді Свого Отця і перебуваю в любові Його. Це Я вам говорив, щоб радість Моя була в вас і щоб повна була ваша радість! Оце Моя заповідь — щоб любили один одного ви, як Я вас полюбив!» (Ів. 15:9-12). Коли ти потрібний людям, коли ти служиш Богові, коли виконуєш покликання, то знаєш, що виконуєш рівнісно те, для чого призначений. Коли ти зосереджений на тому, що можеш зробити, Біблія говорить, що в тебе буде радість. Віра, яку рухає любов, буде сильна і дієва. Любов є тим самим факелом, який змушує віру діяти. Коли людина любить, вона діє.

Одного разу до Біллі Грема підійшли і сказали, що він дуже популярний в Америці, то чому б йому не балотуватися в президенти США. На це він відповів, що не хоче зробити і кроку від свого служіння. Він несе Євангеліє, а це значно більше, ніж будь-яка економічна чи політична влада.

Коли людина займає своє місце в Царстві Божому, то в її серці панує справжня радість: «А вмер Він (Христос) за всіх, щоб ті, хто живе, не жили вже для себе самих, а для Того, Хто за них був умер і воскрес. Через те відтепер ми нікого не знаємо за тілом; коли ж і знали за тілом Христа, то тепер ми не знаємо вже! Тому-то коли хто в Христі, той створіння нове — стародавнє минуло, ото сталося нове!» (2 Кор. 5:15-17).

Розрізняють три типи рабів. Перший — раби, які опинилися в рабстві не зі своєї волі. Вони змагаються в цьому становищі і хочуть з нього вивратися.

До зустрічі з Богом всі були рабами гріха. Багато ненавиділи цей стан, але не могли нічого вдіяти. Це рабство поневоли.

Слуги-наймити — це люди, які мають деяку матеріальну зацікавленість і за свою роботу вони отримують винагороду.

А є раби, які люблять тих, кому служать і не хочуть залишати своє служіння, навіть якщо мають можливість стати вільними. Вони залишаються з господарями просто так — з любові.

Апостол Павло називав себе рабом Христовим, і це був третій вид рабства. Він зустрів Ісуса, пережив Його доторк і добровільно схилився перед Ним. Неможливо нікого примусити бути рабом Божим, якщо він сам цього не захоче. І не може людина захотіти бути рабом Божим, якщо вектор її життя спрямований на саму себе. Боже бажання — щоб ми одного разу вирости з дитинства і зрозуміли, що покликані жити не для себе. Любов до ближнього — це видиме відображення любові до Бога, яка живе в наших серцях.

Релігія і віра в Бога допомагають загальмувати розвиток хвороби Альцгеймера

До такого висновку прийшли італійські вчені з Університету Падуї після проведеного дослідження. Дослідники протягом року спостерігали за 64 пацієнтами з діагнозом хвороба Альцгеймера, розділивши їх на дві групи: з низьким і високим рівнями релігійних переконань.

Вчені уважно спостерігали за їх станом і темпами втрати життєвих здібностей, що характерне для цього захворювання. Враховувались найелементарніші навички — такі, як здатність самостійно одягатися чи попоїсти, і складніші для таких пацієнтів завдання — як розмова по телефону. У результаті було виявлено, що у віруючих хворих темпи розвитку хвороби і її наслідки на 10 відсотків нижчі.

«Добре відомо, що контакти з людьми знижують темпи фізичної і ментальної деградації, однак в нашому випадку очевидно те, що й віра допомагає загальмувати розвиток хвороби, — сказав професор Енцо Манцато, який очолював дослідницьку групу. — Таким чином, вкрай важлива не лише соціальна активність, а й внутрішня здатність людини до духовної цілосності», — підсумував вчений.

Варто зазначити, що на сьогодні не досягнуто повного розуміння причин і перебігу хвороби Альцгеймера. Дослідження свідчать про асоціації хвороби з накопиченням бляшок і нейрофібрилярних клубків у тканинах мозку. Сучасні методи терапії лише дещо пом'якшують симптоми, але поки що не дозволяють ні сповільнити, ні зупинити розвиток захворювання.

CNL-NEWS.

Чи живе антихрист сьогодні?

Антихристом називають особливу людину, яка появиться наприкінці часів (якраз перед поверненням Христа) і буде втіленням чи виконанням всього зла. Слово «антихрист» у дослівному перекладі означає «той, хто протистойть Христу», і це якраз те, що робитиме антихрист — протистояти Христу і Його людям.

Незважаючи на те, що Біблія не вникає в деталі, зрозуміло, що антихрист буде частиною останньої спроби сатани зруйнувати Божий план для цього світу. Пам'ятаймо: сатана протистойть Богові всіма можливими способами. Він спробував це зробити під час створення світу з Адамом і Євою; наступна спроба (зауважимо, безуспішна) була на початку служіння Ісуса (Мт. 4:1-11). При наближенні часу повернення Христа сатана зробить ще одну, останню і масштабну

спробу обманути світ і відвернути людей від Христа.

Чи живе антихрист сьогодні? Біблія радить нам не спекулювати на цю тему, а закликає пильнувати і бути в повній бойовій готовності. Ми повинні пам'ятати, що сатана не дремає і «що чули були, що анихрист іде, — а тепер з'явилося багато антихристів, — з цього ми пізнаємо, що остання година настала!» (1 Ів. 2:18).

Коли він прийде, він проголосить себе Богом, але відкине істину Христа і буде протистояти тим, хто йде за Ним. Ключ — знати істину Бога, вірити істині Божій і жити за істиною Божою. «Спротивляйтесь дияволу — то й утече він від вас. Наблизьтесь до Бога, то й Бог наблизиться до вас» (Як. 4:7-8).

Christian Today.

Василь РЯБЧУК Професор, доктор біології

Горіх

«Зійшла я в горіховий сад, щоб поглянути на пуп'яночки при потоці...» (Пісн. 6:11).

На території України найбільш поширений горіх волоський, або грецький. Це одна з найдавніших плодівих культур, яку культивували в стародавні часи в Персії, Малій Азії, Греції, Закавказзі. Можливо, саме цей горіх згадає цар Соломон. Історик давнього світу Пліній (61-114 рр.) стверджував, що греки завезли горіх із садів перського царя Кіра. В період розвитку Римської імперії горіх із Греції потрапив в інші країни.

Горіх живе 400-500 років, окремі дерева доживають до 2000 років. На родючих і свіжих ґрунтах він досягає величезних розмірів: 30-35 м висоти і 1,5-2 м в діаметрі. Особливо декоративністю відзначаються старі дерева. Тому цілком закономірно, що таке ошатне дерево зростає в саду Соломона.

З одного гектара саду в Україні можна одержати 3-4 т плодів, із них можна виготовити 1 т олії та 300 кг макухи. Крім того, горіх — справжня фабрика фітонцидів, які вбивають збудників різних хвороб. Особливо цінністю відзначається деревина горіха.

Біблійна ботаніка

Вона має напрочуд гарну текстуру, коричневий або світло-бурий колір. З неї виготовляють особливо цінні й гарні меблі, фанеру, паркет, використовують для оздоблення приміщень.

Препарати з листя мають проти-запальні, ранозагоювальні, в'яжучі й глістогінні властивості, вони здатні знижувати рівень цукру в крові, поліпшувати травлення й обмін речовин при хворобах шкіри.

Внутрішню настій листя вживають при золотуші, атеросклерозі, проносах, як загальнозміцнюючий засіб — при знесиленні, рахіті, як допоміжний засіб при цукровому діабеті. Настій або відвар листя використовують для полоскань при ангіні, стоматиті, розпухлих яснах, пародонтозі, подагрі, рахіті й хворобах шкіри (вугри, висипки, лишай, екземи). Свіже подрібнене листя прикладають до ран і виразок для прискорення загоювання.

Ядро горіхів рекомендується хворим на туберкульоз легень, гепатит та інші захворювання печінки. При гіпертонії протягом 45 днів споживають щодня по 100 г ядра горіха з медом або без нього. Хворим з підвищеною кислотністю шлункового соку рекомендується їдати по 25-100 г зерен горіха.

Запашні ядра горіхів, ніби губка, насичені жирами, вуглеводами, мікроелементами, вітамінами. Ядро горіха втричі калорійніше за хліб, у 12 разів за яблука, 7 — картоплю, 4 — м'ясо і в 10-15 разів — за молоко. Встановлено, що 20-25 горіхів задовольняють денну потребу людини в жирах і шосту частину потреби в білках. Плоди горіха швидко відновлюють сили людини, надають їй бадьорості.

Бутерброди з горіхами: 100 г печива, 100 г сиру, 50 г ядер горіхів, варення. Печиво намащують розтертим із варенням сиром, складають по два печива разом, зверху кладуть половинку горіха.

Пиріг горіховий повітряний: 500 г сухарів, 15 грецьких горіхів, 2 склянки молока, 4 яйця, 5 столових ложок цукру, 100 г масла, ванілін, сіль, панірувальні сухарі, варення або фруктовий сироп. Горіхи чистять, розтирають. Сухарі замочують в гарячому молоці, розтирають з цукром, маслом, горіхами, жовтками, ваніліном. Потім обережно додають збиті із сіллю білки.

Дно і стінки невеликої каструлі змащують маслом, посипають панірувальними сухарями і перекладають в неї підготовлену масу. У сковарку наливають 2 склянки води, ставлять в неї закриту каструлю. Сковарку закривають і ставлять на невеликий вогонь.

Знімають з вогню через 5 хв. після початку шипіння. Готовий пиріг подають на стіл із солодким фруктовим сиропом або варенням.

Соус горіховий з часником (молдавська кухня) — 20 г ядер грецьких горіхів, 100 г білого хліба, 0,5 склянки соняшникової олії, сік половини лимона або ст. ложка оцту, 0,5 головки часнику.

Очищені горіхи і часник товчуть у ступці, змішують із намоченим у воді та віджатим білим хлібом без шкірки. Масу розтирають, додаючи до загуснення олію, додають лимонний сік або оцет, потім перемішують.

Горіхове варення: 1 кг підготовлених грецьких горіхів, 1 кг цукру, 0,5 л рідини, отриманої перший раз після ошпарювання горіхів.

Свіжі м'які зелені горіхи 8-10 раз прокалюють дерев'яною шпилькою і кладуть на сім днів у холодну воду, міняючи її двічі на день. Потім горіхи декілька раз ошпарюють окропом і знову опускають у холодну воду. Із рідини після першого ошпарювання і цукру готують сироп. Горіхи відкидають на сито чи друшляк, дають воді стекти, кладуть у миску, заливають гарячим окропом і залишають на 8-20 годин. Потім сироп зливають, варять, ретельно знімають піну й охолодженням заливають горіхи. Через дві доби сироп знову зливають, доводять до кипіння, кладуть горіхи і варять доти, доки перестане появлятися пінка.

... Горіх — справжня диво-порода, фабрика калорій і цілющих ліків, яку сконструював Великий Творець.

«Бо Ти вчинив нирки мої, Ти виткав мене в утробі матері моєї — Прославляю Тебе, що я дивно утворений! Дивні діла Твої, і душа моя відає вельми про це! І кості мої не сховались від Тебе, я витканий був у глибинах землі! Мого зародка бачили очі Твої, і до книги Твоїї записані всі мої члени та дні, що в них були вчинені, коли жодного з них не було... Які дорогі мені стали думки Твої, Боже, як побільшилося їх число» (Пс. 139:13-17).

Перші 11 розділів Книги Буття мають особливу важливість. Саме тут, у цих розділах, ми знаходимо інформацію про виникнення всесвіту, землі, рослинного і тваринного світів, людини, гріха, хвороб і т. д. Щоб побачити всю красу створеного Богом світу, досить подивитися на початок цієї книги. Перед нами постає жива картина, що відображає всемогутність і мудрість Творця — Бога. Усе Він задумав і втілює у реальність найчудовішим чином.

Звичайно, марно намагатися своїм розумом відтворити красу Божої світобудови. Але в міру прочитання перших розділів ми можемо бачити, як помітно змінюється картина історії. Ось постає дуже серйозна проблема: людина вирішує не послушатися Бога. Події, які є наслідком непослуху людини, жахливі. Картина створеної Богом краси починає втрачати свої кольори. На місце радості й урочистості приходять біль і розчарування. У сім'ї встановлюються зовсім інші правила поведінки. Гріх вплинув і на інститут шлюбу, створений з ініціативи Самого Бога. Поява на світ собі подібних приносить радість — радість, опалену вогнем. І ось на землі вже не двоє, а троє: людина має своє потомство. Однак після гріхопадіння пологи стають болючими, тому що так вирішив Бог: «До жінки промовив: «Помножуючи, помножу терпіння твої та болі вагітності твоєї. Ти в муках родитимеш діти» (1 М. 3:16).

Історія людства продовжує розвиватися і, на жаль, не в кращий бік. Розпуста і дітвобство стають звичайним явищем (досить згадати Содом і Гоморру).

Але після вибрання Богом в уділ Божого народу через заповіді, проголошені на горі Синай, появляється зовсім інша система етичних і моральних цінностей. Наслідки цієї системи, яку дав Сам Бог, мають непроминушу цінність, вони досі не втратили своєї значущості, і не лише серед євреїв та християн.

Старий і Новий Заповіти про аморальність абортів

Звернувшись до Старого Заповіту, ми виявимо, що штучний аборт в ньому не згадується, але є вказівка про самовільний аборт, що стався з чийсь вини, і він розглядається як злочин: «А коли будуть битися люди, і вдарять вагітну жінку, і скине вона дитину, а іншого нещастя не станеться, то кнець буде покараний, як покладе на нього чоловік тієї жінки, і він дасть за присудом судів» (2 М. 21:22).

Стародавні ізраїльтяни не жили в

вакуумі і напевне знали про таку річ, як аборт. Останні були поширені не тільки в греко-римській цивілізації, а й серед поганських народів, що безпосередньо оточували Палестину.

Є багато історичних фактів, підтверджених у результаті археологічних розкопок, про те, що в деяких поганських народів у часи масових злучень перед їхніми богами дітей, що народилися внаслідок цих вакханалій, приносили в жертву цим же богам. А відповідно до медичних визначень, про які мова піде нижче, вбивство народженої дитини — також аборт.

Подібну картину виявили перші переселенці-християни в Америці серед індіанських племен. На руках у величезних металевих скульптур знаходили по 300 і більше дитячих голівок!

Аборти як такі в давнину були досить поширеними, і про них, зауважте — схвально, говорить Арістотель: «Якщо ж у подружньої пари повинна народитися дитина понад встановлену кількість, то слід вдатися до абортів раніше, ніж у зародка з'являться чуттєвість і життя».

Та попри це штучний, навмисний аборт не згадується в Законі і в книгах пророків. Це свідчить про те, що стародавньому єврею не могло навіть на думку впасти, що можна таким жахливим чином знищувати своє потомство. Практично, усі в Божому народі знали заповідь Божу «не вбий», як і те, що в якійсь сім'ї повинен народитися Месія, як написано в Святому Писанні. Це й було основною причиною того, чому євреї не сходились в шлюб із представниками інших народів. І вони притримуються цього досі, тому що вважають, що Месія ще гряде!

Говорячи про тексти Нового Заповіту, де також немає прямих посилань на тему, що цікавить нас, доречно, однак, згадати Послання до коринтян апостола Павла.

У 1 Кор. 15:8 апостол Павло про себе пише: «А по всіх Він з'явився їй мені, мов якому недоноскові». За Стронгом слово «недоносков» дослівно означає «викидень, викинутий утробний плід».

Сама назва Коринт була синонімом розпусти. Місто вважалось джерелом зла, відомим у всьому цивілізованому світі. Над перешийком підносились пагорб Акрополь, на якому стояв великий храм богині Афродіти. При храмі жили тисячі жриць богині Афродіти — так званих жриць любові, які сходили вечорами з Акрополя і на вулицях Коринту пропонували себе кожному за гроші. Тому в греків і була приказка: «Не кожен чоловік може дозволити собі поїхати в Коринт». Окрім цих грубих гріхів, у Коринті процвітали більш витончені гріхи, які привезли з собою купці і моряки з усіх

УЗАКОНЕНЕ

кінців відомого на той час світу.

Судячи з розгулу пристрастей, можна припустити, що напевне в цій «сексіндустрії» були й «фахівці» з питань абортів.

Про гріховність стародавнього Риму згадає Ювенал, коли наводить як приклад імператрицю Агрипину, дружину імператора Клавдія, яка залишала ночами палац і проводила час в публічному домі, щоб задовольнити свою хіть. «Вони чекали без всякого страху і сорому». Скупільство зверху до низу було просякнuto збоченнями. 14 із 15 перших римських імператорів були гомосексуалістами. Відомо, що діалог Платона «Симпозіум» — один із найвеличніших у світі творів про любов присвячений не природній, а протиприродній пристрасті.

Особливо поширені були абортів в елліську епоху і в період Римської імперії. Римське право карало за штучні абортів, але якщо аборт робили незаможні жінки — на це не звертали уваги.

Збереглися документи шостого Вселенського собору, які показують, що проблема абортів вже тоді існувала. Правило 91-ї постанови собору проголошує: «Жінки, які за допомогою зілля викликають недоношення дитини в утробі і вживають отруту, що вмертвлює дитину, піддаємо епітїмії людиновбивці».

Життя людини починається з миті зачаття

Біблія чітко й однозначно говорить про те, що життя людини починається з миті зачаття, а отже, аборт, на якому б терміні його не робили, поза всяким сумнівом є вбивством. Заповідь «Не вбий» стосується і не народжених дітей.

«Так говорить Господь, що тебе учинив і тебе вформував від утроби» (Іс. 44:2).

«Ще поки тебе вформував в утробі материній, Я пізнав був тебе» (Єр. 1:5).

Про Івана Хрестителя сказано: «... і наповниться Духом Святим ще з утроби своєї матері» (Лк. 1:15).

«Господь із утроби покликав Мене... Тепер же промовив Господь, що Мене вформував Собі від живота за раба...» (Іс. 49:1, 5).

Апостол Павло говорить: **«Коли ж Бог, що вибрав мене від утроби матері моєї і покликав благодаттю Своєю...» (Гал. 1:15).**

«Чи ж не Той, Хто мене учинив у нутрі, учинив і його, і Один утворив нас в утробі?» (Іов. 31:15).

Івану Хрестителю ім'я було дане ще до народження (Лк. 1:13).

Під час Благовіщення ангел Господній говорить: **«І ось ти в утробі зачнешь,**

і Сина породить, і даси йому ймення Ісус» (Лк. 1:31).

Обговорюючи проблему абортів передусім вирішується питання: чи вважають Біблія і наука зачатку дитину особистістю на найбільш ранній стадії її розвитку. Якщо ні, то цим самим ми присвоюємо собі право позбавлятися зародка так само, як пухлини чи хворого зуба. Якщо так, то ми не маємо ніякого права вбивати життя і повинні ставитися до зародка людини з такою ж любов'ю, з якою Бог велить ставитися до народженої людини.

Тут, як правило, у суперечку встрають дилетанти, намагаючись без будь-яких підстав розмірковувати про те, коли ж починається людське життя. Чи можна очікувати чогось іншого від свідомості, запрограмованої ще в школі, коли на уроках біології увагу дітей акцентують на тому, що зародок на ранньому етапі розвитку, людський ембріон — не більше ніж амеба чи пуголовок. От і маємо відповідне ставлення.

Головну роль у вихованні мільйонів людей у світі відіграла гіпотеза Чарльза Дарвіна, на основі якої виникло вчення еволюціонізму — основа для багатьох релігійних поглядів на світ і життя, серед них агностицизм і гуманізм з його девізом: «Якщо нас ніхто не створив, отже, нами ніхто не володіє і ніхто, окрім нас, не може встановлювати правила». У цьому разі немає ніякого смислу дотримуватися принципів 10 заповідей, оскільки попередня частина Старого Заповіту відкидається, як «культурний міф».

Документально доказано, що після того, як Ч. Дарвін опублікував книгу «Походження видів» (справжня назва «Походження видів і расові відмінності людей»), расизм стрімко пішов вгору. Ленін, Гітлер, Фрейд, Мао Цзе Дун, Сталін та інші тирані застосовували свою віру в еволюцію на практиці. Особливий інтерес викликають рішення, прийняті на XII з'їзді Пироговського товариства в 1913 році, де було сказано: «1. Кримінальне переслідування матері за штучний викидень ніколи не повинно мати місця. 2. Повинні бути звільнені від відповідальності і лікарі, що

роблять штучний викидень на прохання чи вимогу». А вже в 1920 році в Росії (вперше у світі) Ленін підписав декрет, що давав право на аборт.

Так була узаконена найцинічніша дискримінація людини за віком і місцем перебування. Держава взяла на озброєння аборт. Що ж, якщо доросла людина відігравала у величезній тоталітарній машині роль «гвинтика», то людина, яка ще не появилася на світ, взагалі нічого не була варта. Злочин проти людського життя став нормою державної політики і повсякденного побуту, щоб приховати блуд чи поправити матеріальне становище тих же «гвинтиків».

Наслідки таких декретів ми бачимо ще й сьогодні, — за неофіційними даними, в Україні за роки незалежності вбито понад десять мільйонів дітей. Це масовий терор батьків проти власних дітей. На цьому зловісному кровавому фоні будь-який найбільш суспільний рух: милосердя, боротьба за мир, захист природи, демократія тощо виглядає найжахливішим лицемірством з крокодилячими слізьми.

Сьогоднішня Америка стала країною культу гуманізму. Чи варто дивуватися тому, що американське суспільство з таким задоволенням сприймає планування сім'ї, заохочує абортів, відмовляється від біблійного погляду на роль чоловіка і жінки в сім'ї і суспільстві, терпимо ставиться до будь-якої форми співжиття, у тому числі і до одностатевих шлюбів, оскільки сам шлюб розглядається лише як джерело необмежених сексуальних задоволень.

Підміна біблійних принципів на «сексуальну освіту» дітей і молоді

«Головне в системі освіти — навчити системі цінностей»

Клайв Льюїс.

Щоб виправити скрутне становище в багатьох країнах у зв'язку із зростанням абортів і венеричних захворювань серед підлітків, вводиться так зване «сексуальне виховання молоді». Його прихильники замість того, щоб навернутися до істинних біблійних цінностей, ратують за «подачу» молоді знань про те, «як проводити здорове сексуальне життя», не турбуючись про наслідки. «Зайдіть, юначе, до шкільного медкабінету і одержите в медсестри безплатний презерватив». Соромно і гидко думати, що це пропонують і тим хлопцям і дівчаткам, які й не думали про таку «іграшку». Але якщо дорослі пропонують!

Сьогодні замість абортів жінкам пропонують так звану гормональну контрацепцію, але чомусь ніхто не бажає

«СОН РОЗУМУ ПОРОДЖУЄ ЧУДОВИСЬК». Ф. Гойя.

Іноді доводиться чути, як хтось когось в особистій розмові чи в засобах масової інформації звинувачує в сектантстві, хоча з таким же успіхом йому самому можна інкримінувати цей «злочин». Люди знають, що секта — це щось жахливе, від чого треба триматися якомога далі. І варто сказати: «Це сектанти», як усі в паніці розбігаються.

Щоб скласти свою думку, треба, по-перше, знати ознаки сектантства, а по-друге, вивчити теорію і практику конкретного об'єднання людей, з чого буде видно, підпадають вони під визначення секти чи ні. Не варто бездумно приймати все, що чуєш, навіть найбільші людські авторитети можуть помилятися.

Звичайно, простіше звинуватити з чужих слів, не напружуючи свій розум, але якщо людина звикла діяти так, то хай знає, що саме в ній живе щось сектантське.

То що таке секта? У словнику іноземних мов читаємо: «Секта (від латинського sekta) — вчення, напрям, школа».

1. Релігійна група, громада, що відкололася від панівної Церкви.

2. Група людей, що замкнулася у своїх здібностях, вузьких інтересах».

Сьогодні в Україні перед лицем закону (і совісті) усі віросповідання рівні. Отже, нема панівної релігії, а значить, немає і груп, що відкололися від неї, відповідно,

ЦЕ СТРАШНЕ СЛОВО — «СЕКТА»

немає і сект (у першому значенні цього слова).

Якщо ж говорити про секти як групи відокремлених людей (другого значення), то таке явище має місце. Але тут потрібна конкретизація і додаткова інформація, інакше, дійшовши до абсурду, можна будь-яку групу осіб назвати сектою: чи то футбольний клуб, чи товариство любителів кішок. Досліджуючи діяльність деяких відомих сект, ми можемо визначити спільні для них критерії.

Перше, що рівною мірою притаманне всім релігійним об'єднанням закритого типу, — це авторитарне управління, коли на чолі стоять один чи кілька яскраво виражених лідерів, в руках яких зосереджена вся влада, тоді як рядові члени цілком безправні. Звичайний член такої організації проходить всі етапи психологічної обробки, у результаті якої його воля, розум і свобода опиняються в рабстві. Його особистість придушується, він розчиняється в масі подібних собі. Поступово його зомбують, і згодом така безлика, безвольна людина готова на все (у США після навіювання лідерів секти «Відчинене небо» одночасно наклали на себе руки 39 чоловік).

Чим вдається сектантам утримувати людину? З перших хвилин новачкові навіюють думку про винят-

ковість цієї групи людей, і це друга ознака сектантства. Безпосередньо чи побічно, прямо чи опосередковано, але думка про єдиних носіїв істини постійно культивується в сектантському середовищі. Щоб він в цьому не зневірився, адепта стараються відгородити від інших вірувань чи деномінацій. При цьому він повинен черпати відомості лише всередині і не отримувати їх з інших джерел, тому в сектах існує заборона (третя ознака) на читання книг, перегляд відео, а також прослуховування аудіоматеріалів чужого для секти характеру, тим більше спрямованого конкретно проти них. А також вето (заборона) на відвідування інших конфесій чи церков. Коли людина перебуває в такому становищі, з часом вона неодмінно перетворюється на фанатика (четверта ознака).

«Фанатик» — людина, що відзначається тупою релігійністю, крайньою нетерпимістю до інших поглядів і вірувань» (Словник іншомовних слів).

Справжній християнин, якщо вже говорити про християнство, — це людина, яка по-справжньому любить. А любов і фанатизм (нетерпимість) — це поняття несумісні. Тому ви або християнин, або фанатик (відповідно — сектант), як би ви не називалися: православний, п'ятидесятник, баптист, адвентист і так далі.

На заборонах читати, дивитись, пізнавати і, не дай, Боже, думати і тримається сектантство.

П'ятою підсумковою ознакою можна поставити невігластво, відсутність знань. Знань про інші конфесії і релігії, про історію свого об'єднання (об'єктивну, а не ту, якою годують всередині). Неможливість критично дослідити віровчення, коли будь-які сумніви не перевіряються, а переслідуються в момент виникнення як гріховні, тому сектантство неререально відповісти на підступні запитання; єдине, на що він здатний, — це викласти кілька завчених напам'ять постулатів.

Сектанство за великим рахунком — це дух, це підміна головного другорядним, коли на місце любові стає осудження, замість прийняття — неприязнь, замість співробітництва — ворожнеча.

Хто попереджений — той озброєний! Тримайтесь Істини, тримайтесь Істинного Бога — Отця, Сина Ісуса Христа і Духа Святого, любіть істинних Його дітей, які за любов'ю і пізнаються, і ви не потрапите в сіті диявольські, а будете вільними від гріха і фанатизму, тому що: «Коли Син, отже, зробить вас вільними, то справді ви будете вільні» (Ів. 8:36).

Віктор МАНЖУЛ.
Асоціація «Новомедія».

ВБИВСТВО

інформувати їх про те, що дівчата, які починають приймати гормональні контрацептиви з 14-16 років, завдають серйозної шкоди своєму репродуктивному здоров'ю або ж взагалі втрачають здатність до дітонародження. Замість істини про любов, подружню вірність сьогодні випускається маса спеціальної літератури, свого роду посібники з сексу. Купити їх можна без проблем в будь-якому книжковому магазині чи в супермаркеті. Немає обмежень для покупці і за віком. Що характерно, у цих виданнях він і вона, найвищі Божі творіння, названі турміном, взятим, швидше, зі сфери бізнесу — «партнери».

Сьогодні секс перетворився на свого роду спортивні змагання. Опитування в середовищі людей, що займаються такого роду «діяльністю», свідчать про те, що і їм самим це все вже достало. Часто вони роблять «це» за звичкою. Як правило, не без «розігрівальних» засобів, які заглушують совість (алкоголь, наркотики і т. д.).

Окрім катастрофічної кількості абортів, зросла захворюваність на сифіліс та інші венеричні хвороби. Щороку до «класичних» венеричних захворювань додаються нові. Лікарі часто не встигають за цим процесом і не знають методів їх лікування.

Це — розплата за гріх, безпосередній наслідок відмови від «застарілих» моральних норм Біблії, ознака духовної катастрофи суспільства, до якої ведуть атеїзм, всюдозволеність, свобода в стосунках.

Загальнолюдська система цінностей і Біблія

Людські уявлення про добро і зло складаються найчастіше під впливом батьків, друзів і вчителів, а також культури середовища проживання. Тому й не дивно, що моральні закони ескімоса, тибетського монаха і солдата Армії визволення Конго відрізняються, і то дуже сильно.

Великий вплив на нас і наші душі сьогодні мають кінематограф і телебачення. Часто, коли виникає етична чи моральна проблема, яку необхідно вирішити, наш розум звертається до того, чим він наповнений. Звідки ми черпали своє розуміння про моральність? Згадайте часи свого дитинства та молодості: усе, що пов'язане з питаннями любові і сексу, ми здебільшого пізнавали за вульгарними малюнками в туалетках, фотографіями чи з брудних розмов старших хлопців.

Тому для різних поколінь, у різні віки одурманених різними «етичними» вченнями, незалежно від їх розуміння «погано-добре», незалежно від середовища зростання, повинен існувати єдиний еталон.

І він був створений для всіх без винятку людей. Мова йде про Слово Боже, Біблію. Ця Книга вплинула на значно більшу кількість людей, ніж будь-яке інше зібрання думок про мораль. Вона стала джерелом моральних і духовних ідей для найбільших релігій світу, джерелом натхнення і смислу життя мільйонів людей землі. Варто зауважити, що навіть атеїстичні заповіді під назвою «Кодекс будівника комунізму» були просто списані з Біблії!

Хтось, можливо, спитає: чи варто говорити про Бога і духовні істини, розглядаючи взаємостосунки чоловіків і жінок? Варто! Більше того, жоден аспект людських взаємостосунків не підходить так близько до проблем добра і зла, як проблема взаємин статей.

Наші рішення і вчинки нерідко витікають з нашого ставлення до Бога, вони залежать від того, чи бачимо ми в Ньому реальну силу, що перетворює і зовнішній світ, і наше життя. У всі часи тільки суспільству людей, на відміну від тваринного світу, притаманне створення етичних норм поведінки.

Багато хто вважає, що в різні віки різні цивілізації по-своєму дивилися на моральність. Це справді так. Але часто моральні вчення, які панували, наприклад, у Стародавньому Єгипті, Вавилоні, Індії, Китаї, Греції, Римі все ж схожі одне на одного. Наприклад, Десять заповідей в юдаїзмі; заповідь любові в християнстві; вісім шляхів одної дороги в будизмі. Відмінності стосувалися часто непринципових речей. Римське право, що сягає своїми коріннями ще в часи Римської імперії, і сьогодні живають у всіх юридичних вищих школах світу.

Якщо по-різному думали про те, скільки дружин можна мати: одну чи чотири, то все-таки завжди погоджувалися з тим, що брати кожну жінку, яка подобається, чоловіки не мають права. Протягом віків такі явища, як вбивство, неправда, перелюб, зрада завжди осуджувалися.

Це спільний моральний спадок різних культур людства. І ті, хто вважає, що старі моральні цінності канули в минуле, говорять не подумавши. «Людський розум, — писав Клайв С. Льюїс, — не більш здатний створити нову систему цінностей, ніж, наприклад, придумати новий колір чи створити нове сонце і нове небо для нього».

Це можливо не більше, ніж встановлення нового порядку в матеріальному світі. Придивіться уважно до сучасної людини і під словесним лушпинням виявите людину, якою вона була у всі часи.

«Людство — як море, — писав Андре Моруа. — На поверхні бурлить, хвилюється, але варто лише зануритися в утробу людських душ — і побачите незмінність найважливіших людських почуттів».

Моральні цінності тому й називаються цінностями, що без них неможливі ні

подальший розвиток суспільства, ні щасливе життя. Порушення Божих етичних норм у суспільстві викликало зростання злочинності і насильства, війн і людської неності, проституції, епідемії СНІДу і венеричних захворювань, зростання депресії і, як наслідок, збільшення кількості самогубств, узаконення евтаназії. Це причина сирітства і переповнених будинків людей похилого віку. Але найтяжчий наслідок — легалізація абортів.

Бажані і небажані діти

Якщо дитина бажана, її всіляко оберігають, створюють для матері сприятливі умови, стараються її не турбувати, не хвилювати, сліdkують за її повноцінним харчуванням. Психологи рекомендують слухати піднесену музику, дивитися на те, що несе в собі риси гармонії і досконалості: картини, квіти, види природи.

А якщо дитину не чекали, не хотіли? Тоді вона — агресор, непрошений гість. Їй не належить ні шматка хліба, ні житлової площі. Її мертвляють і викидають з материнського лона, оголосивши власністю матері. Але це брехня! Лона матері для дитини призначив Бог, воно належить саме їй і нікому більше. Воно призначене забезпечити її захист і недоторканість її особистості.

Лист до ще не народженої дитини

«... адесь там, на небесах, нас діти ненароджені чекають...»

Твої тато і мама з'єднуються в любові — він любить її, вона його. Самі то не усвідомлюючи, вони разом формують єдину клітину. У ній все про твої дідуся і бабусь. Уся твоя генетична інформація, у тому числі і стать, колір твоє волосся, очі, майбутня зовнішність. Протягом всього твого життя до нього нічого не буде додано. Поступово клітина перетворюється на тебе в тому вигляді, в якому ми зможемо тебе побачити.

Через маму ти одержуєш все необхідне для розвитку, але ти живеш своїм власним життям. Найчудовіше у твоїй неймовірно складній системі те, що в ній все працює автоматично. Здається, Великий Творець стоїть поруч і говорить, що робити далі. Найвеличніший цар Давид написав у псалмах, що Бог присутній при створенні нового життя.

І в цій складній системі формується унікальна особистість — ти, єдина, неповторна людина у всесвіті. Іншої такої ніколи не було, немає і не буде. Ймовірність такого самого по-

єднання генів практично неможлива.

Відбулося те, що можна з впевненістю назвати однотою з найбільших таємниць — твоє життя почалося, і його початок не після твого народження, а саме в момент зачаття.

Тому мама й тато були не найголовнішими твоїми творцями, головним виявився Творець, Який говорить: «Ще поки тебе вформував в утробі материній, Я пізнав був тебе, і це поки ти вийшов із нутра, тебе посвятив».

Ти чуєш — а я знаю, що ти чуєш все, у тому числі і музику — Сам Всевишній вже говорить з тобою і посвятив тебе!

Ти вже є, але ми тебе ще не бачимо! Приблизно на 18-й день забилися твоє серденько.

У п'ять з половиною тижнів ти почав кивати головою, а з шести вже ворухиш всім тілом.

Мама починає відчувати твої рухи приблизно на 16-му тижні вагітності.

На восьмий тиждень ти вже спиш і прокидаєшся.

У 10 тижнів у тебе, дитинко, вже є відбитки пальців, які залишаються протягом всього життя. Ти вже почав, як ведмедик, ссати пальчик, твоє личко вже може виражати почуття задоволення чи болю.

Ти вже не жайкий мамин орган, як, наприклад, палець, і не пухлина, яка зтозна звідки взялася. Тому на тобі не можна проводити жодних медичних маніпуляцій.

МЕДИЧНА ДОВІДКА: Різниця між народженою і не народженою дитиною полягає лише в місці перебування. Людина, що знаходиться в утробі матері, на будь-якій стадії розвитку починаючи із зачаття є живою, свідомою, одухотвореною істотою, що потребує захисту.

Аборт роблять в медичному закладі, який називають «абортарієм». Це складний процес, у ході якого застосовують спеціальні інструменти, насоси, отруту і т. д., а ускладнення під час абортів можуть поставити життя жінки під загрозу і вимагати термінової операції.

Вакуумний аборт. Під час цієї процедури лікар відкриває шийку матки металевими розширювачами, вводить трубку в матку і прикріплює її до насоса. Насос розмелює тіло дитини на частини і висмоктує їх з матки. Такий аборт називається «розширенням з наступним вишкрібуванням». Лікар може використати кюретку

(закруглений ніж), щоб вишкрібти частини тіла дитини з матки.

Існують певні види абортів, коли спочатку дитину вбивають, вводять медикаменти, а опісля роблять чистку вже отруєного плоду спеціальними ножами. Існує спосіб, коли дітей в утробі заливають сильним розчином солі, а потім витягують мертве почорніле тільце...

Під час абортів, коли дитинку намагаються витягнути назовні чи розірвати на частини за допомогою інструментів, вона намагається рятуватися — махає ручками і ніжками, стараючись відшукатися від інструменту, розкриває ротик, ніби хоче кричати. Її пульс від страху і відчаю зростає до 200 ударів на хвилину.

Ти людина чи накопичення тканин?

В одній з країн Балтики свого часу був прийнятий закон про заборонення абортів. Здавалося б, проблема абортів вирішена. Але в нейтральних водах цієї країни з'явився корабель (пізніше його назвали «корабель-вбивця»), спеціально обладнаний для так званих «операцій». В цій країні ніколи не було проблемою вижити в нейтральній воді... І все повернулося на круги своя, людські бажання і цілі не змінилися, змінилися методи.

На жаль, багато людей продовжують вважати дитину в утробі матері не живою людиною, а «накопиченням тканин». І це в наш час, коли найновіші технології дозволяють спостерігати за нею з перших днів її життя!

Я ніколи не повірю, що «накопичення тканин» може рухатися, усміхатися, ссати пальчик, спати, а інколи постукувати маму ніжкою в живіт. Ти вже дуже багато можеш, дитинко, ти не можеш тільки одного — захистити себе!

Аборт — «відміна» вагітності?

Не існує жодних способів відмінити вагітність. Це не циркова вистава, де захворів цирковий артист і йому шукають заміну чи відмінюють номер. Тебе не можна замінити чи тим більше відмінити — ти єдиний і неповторний. Ніхто, окрім Бога, не знає: а може, там, в утробі — нобелівський лауреат, Менделєєв чи мати Тереза? Аборт — це вбивство.

Свого часу у віруючих батьків народилися чудові діти, які пізніше стали основоположниками нових наукових дисциплін: Ісаак Ньютон — динаміки, Іоганн Кеплер — астрономії, лорд Кельвін — термодинаміки, Луї Пастер — бактеріології, Метью Морі — океанографії, Майкл Фарадей — електромагнетизму, Клерк Максвелл — електродинаміки, Джон Рей — біології, Карл Лінней — таксономії, Дмитро Менделєєв — хімії.

Будь-які фрази на взірці «аборт», «переривання вагітності», «видалення плоду» означають тільки одне — вбивство дитини. І кара за нього не забариться.

Олександр ПАРЕШНИХ.
м. Калуш.

ПРАКТИЧНЕ ХРИСТІАНСТВО

Я трималася, поки могла. Але настав день, коли моїх сил не вистачило, і як тільки мій чоловік Білл поїхав на роботу, я збирала речі, взяла 14-місячного сина і пішла з дому. Ми жили в одному місті з моїми батьками. Очевидно, можливість втекти до батька й матері спростила моє рішення залишити Білла.

І з заплаканим, сердитим обличчям я пішла з мамою на кухню. Вона тримала дитину, а я, ридючи, виправдовувала свій вчинок. Мама налила мені горнятка кави і сказала, що вона і тато допоможуть мені. Я полегшено зітхнула, коли дізналася, що вони за мене.

— Але перед тим, як ти залишиш Білла, ти повинна будеш щось зробити, — сказала мама.

Вона вклала сплячу дитину, взяла аркуш паперу і ручку і прокреслила вертикальну лінію в центрі листка. Потім попросила мене написати в лівій колонці все те, що зробив Білл і через що жити з ним стало неможливо. Я поглянула на роздільну лінію і подумала, що справа мама попросить написати всі добрі риси Білла. Я була впевнена, що список негативних рис все одно виявиться довшим, тому охоче взялася заповнювати ліву колонку, не жалюючи чорнила і паперу. Мені не терпілося зафіксувати на папері огидний портрет мого нестерпного чоловіка. Ліва колонка виглядала наступним чином:

*Ніколи за собою не прибирає
Скупий на слова (мовчун)*

Про всі його плани і рішення я дізнаюся останньою

*Засинає під час церковних служб
Сякається і робить відрижку прямо за столом*

Ніколи не купує мені добрих подарунків

*Одягається неохайно і невпопад
Скупий на гроші*

Лінивий (не допомагає мені в хатній роботі).

Список заповнив усю сторінку. У мене було більш ніж досить доказів того, що жодна жінка не в змозі жити з таким чоловіком-монстром. Із самозадоволеною посмішкою я запитала: «А тепер, думаю, ти попросиш мене написати справа на листку добрі риси Білла».

— Ні, — сказала мама. — Я й так знаю добрі риси Білла. Я просто хочу, щоб до кожного рядка, написаного зліва, ти написала свою відповідну реакцію справа. Те, що ти чиниш, як ти поводишся.

Це виявилось значно важчим, ніж описати добрі риси Білла. Я пам'ятала їх кілька і цілком могла описати. Але я ніколи не думала про себе саму. Я знала, що мама не відступиться від мене, поки я все не закінчу, тому почала писати.

Список, який врятував мій світ

Я ображалась, кричала, сердилась, дулася

*Мені соромно було бути рядом з ним
Я видавала себе за «страждальницю», грала на почуттях і викликала до себе жалість*

Я хотіла бути одружена з ким-небудь іншим

Я не розмовляла з ним (замикалася в собі і карала його мовчанкою)

Я вважала, що надто добра для нього (я вважала Білла не вартим мене).

Список здавався безмежним. Коли я списала весь стовпчик, мама взяла папір з моїх рук і ножиці зі стола. Вона розрізала мій твір по вертикальній смугі. Ліву колонку зім'яла і викинула в смітник, а праву вручила мені.

— Беккі, — сказала вона. — Візьми цей список і повертайся додому. Подумай над своїми вчинками. Помолися про це. Нехай дитина сьогодні залишиться в нас. Якщо ти виконаєш те, про що я тебе прошу, і далі будеш хотіти покинути Білла, то тато і я зробимо все можливе, щоб допомогти тобі.

Гола правда

Залишивши речі і сина, я повернулася додому. Я сиділа на дивані зі своєю частиною листка. Важко було повірити, як виглядали мої вчинки без балануючого переліку звичок Білла, що дратували мене. Список виглядав жахливим.

Я бачила запис своєї нікчемної поведінки, своїх ганебних методів і руйнівних реакцій. Кілька наступних годин я благала в Бога прощення. Просила сили, керівництва і мудрості для тих перемін, які я повинна була зробити. Я продовжувала молитися і зрозуміла, яким посміховиськом була. Мені важко стало навіть згадувати описані мною прогріхи Білла, наскільки абсурдними вони були. Там не було нічого аморального чи

жахливого. Моє серце стало настільки запеклим і осліпило мене, що я перестала помічати, що була благословенна насправді добрим чоловіком — не досконалим, але добрим.

Я згадала, як п'ять років тому дала клятву Біллу. Я обіцяла любити його у хворобі і здоров'ї. Бути з ним в печалі і в радості. Я обіцяла все це в присутності Бога, моєї сім'ї і друзів. Але попри свою священну обіцянку була готова покинути його цього ранку через дрібні подратування.

Я поїхала назад до батьків. І не могла повірити тому, як добре я почувалася. Мене переповнювали мир, спокій і вдячність.

Коли я забирала сина, то жахалася від того, що ледь було не змінила його життя. Через свої дрібні претензії і підвищену чутливість я ледь не позбавила його можливості щоденно проводити час з чудовим батьком. Я швидко подякувала своїй мамі і вилетіла за двері, щоб встигнути додому до повернення Білла. До того часу, коли він повернувся з роботи, я вже розпакувала речі і чекала його.

Новий погляд

Я хотіла би сказати, що Білл змінився. але це не так. Він продовжував робити все, що бентежило й дратувало мене, примушуючи вибухати і виходити з себе. Однак зміни відбулися в мені. З того самого дня я відчула відповідальність не

тільки за свої дії, але й за те, як я реагувала на вчинки і ставлення Білла.

В одному з пунктів я написала: Білл спить в церкві. Як тільки він починав дрімати, я ставала не здатною поклонятися Богові і сприймати Його Слово. Я вважала свого чоловіка бездуховним невіглахом, якому були нецікаві проповіді, — а проповідником був мій батько! У церкві я геть забувала про те, що Білл взагалі не міг довго сидіти на одному місці. Я тільки те й робила, що заціклювалася на його нешанобливому ставленні до Богослужіння. Він кунав, а я кипіла. Я крутилася на лавочці, почувалася ображеною і приниженою. І дивувалася, як тільки могла вийти заміж за чоловіка, який ганьбить мене на всю церкву.

Однак після молитовних роздумів з моїх очей спала пелена, я змогла побачити себе такою, якою насправді була. Мені було соромно від того, що гордячись і пихатістю отруювали мою душу в час найдорогоціннішого — час прославлення і поклоніння Богові. Насправді проблема була не в чоловікові, а в мені. З прозрінням у моє життя прийшли переміни.

Тепер, коли Білл в черговий раз починав дрімати в церкві, я відводила свій погляд від Білла і зосереджувалася на Богові. Я цілком віддавала себе молитві і хвалі. Мене не цікавило, що відбувалося навколо. Я знала, що відповідаю тільки за своє серце, тому всі свої сили і увагу спрямовувала на те, щоб наблизитися до престолу благодаті. Вражає, але після того, як я почала зосереджувати свою увагу на Бозі, а не на недоліках Білла, у моїй душі сталися переміни. Гнів, роздратування і обурення змінилися на радість, мир і любов.

Незабаром Білл помітив переміни, що відбулися в мені. Якось під час обіду він зауважив: «Ти стала радіснішою на Богослужіннях. Це добре, а то я вже почав думати, що тобі не подобається проповідник». Інстинктивно я відразу ж захотіла вказати йому, як багато служіння для мене він зіпсував, але стрималася і сприйняла його слова без коментарів.

Переписаний список

Багато разів протягом наступних років я переписувала свій список. Я продовжувала просити Бога простити мені егоїзм і гордість і дати мудрість

Через 15 років, у віці 49 років, Біллу поставили діагноз: хвороба Альцгеймера. Він був змушений покинути роботу. Усі домашні обов'язки і фінансове утримання сім'ї звалилися на мої плечі. Багато днів і ночей стали для нас неспокійними і тривожними. Я з синами спостерігала за тим, як Білл відчайдушно боровся за життя. Його оптимізм і витривалість надихали нас.

Ми з усіх сил вчепилися за віру в те, що Бог тримає його життя у Своїх руках. Для нас це було потіхою, тому що ми чітко усвідомлювали власну безпорадність. Ми шукали в Біблії відповіді на питання. Ми запитували: «Чому?». Наші серця були наповнені то болем, то відчаєм, то печаллю. Незважаючи на шквал переживань, ми не переставали шукати Божого миру, вищого за всяке людське розуміння.

Я жалію за тим, як часто втрачала рівновагу через стан Білла. У ті часи мені не вистачало терпіння, хоча я і знала, що Білл нічого не робив, щоб ускладнити моє життя. З часом я зрозуміла, що на мені лежить відповідальність відповідати на його дії любов'ю Божою. Я благала Бога, щоб Він любив Білла через мене — тому що я була не здатна любити так, як любив його Бог.

Багато разів я дякувала Богові за маму, яка була моїм духовним наставником. Напевне, багато разів вона хотіла висварити мене чи вказати свою думку про мою негідну поведінку. Однак замість цього вона просто допомогла мені виявити істину, яка врятувала найдорогоцініше для мене — мій шлюб. Якби я не навчилася реагувати як дружина-християнка на попередні маленькі проблеми Білла, я не здатна була б правильно ставитися до тих великих труднощів, які прийшли тепер.

Мій син якось прийшов додому і запитав: «Мамо, а що ми будемо робити, якщо тато колись не згадає нас?». Я відповіла: «Ми будемо пам'ятати його. Ми будемо пам'ятати чоловіка і батька, яким він був. Ми будемо пам'ятати все те, чого він нас навчав, і те, як сильно він любив нас».

Після того, як син пішов, я усміхнулася. Я згадала про все, що зробила для нас ця людина, яка любила свою сім'ю і свого Бога. І багато з цих приємних згадок пов'язані з тими звичками, які я занесла до списку негативних рис Білла багато років тому.

Беккі ЗЕРБЕ.

Якщо негаразди справді потрібні для нашого приготування до входження в Небесне Царство, то нам варто розглядати їх як частину великого Божого плану. Пророк Ісаї пише: «Оце перетопив Я тебе, але не як те срібло, у горні недолі тебе дослідив» (Іс. 48:10).

Які ж зміни відбуваються в нашому ставленні до страждань, якщо ми дивимось на них як на особливі ознаки того, що Бог вибрав нас, щоб ми розділили з Ним вічність! Він полюбив нас ще до нашого народження, згідно зі словами апостола Павла, «так як вибрав у Ньому Він нас перше закладин світу, щоб були перед Ним ми святі й непорочні, у любові» (Еф. 1:4).

Ви — той, на кому від вічності зупинився вибір Божий. Протягом всієї вічності божественна Мудрість вдосконалювала детальний план вашого освячення і спасіння. Якщо ви підкоритеся Йому, Він звершить те, що Сам і визначив як абсолютно необхідне для виконання Його плану щодо вашого життя. Якщо цей план передбачає душевний біль час від часу, а інколи і явні біди, пам'ятаймо, що Бог ніколи не допустить більше, ніж ми в змозі витерпіти. Він завжди буде поруч, готовий, якщо необхідно, виміряти і полегшити наші страждання залежно від наших сил і потреб.

Чи не звучить це як лукаве мудрування з цілю дати пояснення незбагненній проблемі болю і страждання? Без сумніву,

Покликані від вічності

для людини, яка не вірить в існування Бога, це так і є. Вона піднімає на сміх саму ідею про те, що людина, всемогутня Божественність не рятує тих, хто поклоняється їй, від негараздів і болю.

Як же нам реагувати на звинувачення Бога в тому, що коли Він справедливий, то мав би захистити Свій народ від біди в будь-який час?

Передусім, визнаймо, що Бог в змозі це зробити. Він має силу відвертати несправедливі події. Він міг би доручити ангелам і Духу Святому корегувати дію закону причини і наслідку в житті християн. І християни могли б не простуджуватися, не спотикатися і не хворіти на рак.

Але яким був би результат виконання такої програми? Відповідь очевидна. Усі кинулися би в ряди християнства, розраховуючи уникнути скорботи в тілі. Світ був би буквально змушений йти за Христом з чисто корисливих міркувань. Бог не буде Своє Царство на основі закляку відгукнутися на такого роду спонук.

Природні закони однаковою мірою

діють на всіх людей — віруючих і невіруючих, вказуючи цим на безумовний характер Його любові. З християнами так само трапляються нещасні випадки, вони помирають від тих самих хвороб, які вражають і невіруючих.

Яка ж тоді різниця між християнами і тими, хто не сповідує Христа? Ніхто у світі не може уникнути страждань, однак кожному дано право вирішувати, як на них реагувати.

Християнин зустрічає скорботи тим, що повністю підкоряється волі Божій і молиться, щоб винести користь з усього, що допускає Бог. І перевагу. Бог діє за законами, які Він і встановив, — фізичними і духовними. Усі, хто приходить до Нього з вірою, будуть черпати з одного і того ж джерела божественної сили. Божа любов безумовна, але не безумовна Його зцілююча сила. Проте умови однакові для всіх, і Бог щасливий виконати духовний закон «просіть, вірте — і одержите!» щодо кожного.

Бог буде стосунки з кожною людиною

на основі її віри і проголошених нею молитов. Якщо найбільша турбота людини полягає в тому, щоб Бог сформував її характер і приготував до вічності, Бог влаштуватиме всі обставини її життя таким чином, щоб вона досягла цієї мети. І можливо, Йому доведеться допустити біль і страждання.

Керівництво обставинами свого життя можна довірити лише Тому, Хто детально передбачує наслідки кожної дії.

Чи важко бути покірним Богові, який не завжди пояснює Свої рішення? Кожен, хто вірить, що Ісус помер замість нього, буде також вірити і в те, що Ісус завжди сприятиме його найбільшому благові.

Богові довелося б відмовитися від Свого ества, якби Він захотів зробити що-небудь проти тих, кого полюбив більше за Своє життя.

У цьому і полягає та впевненість віруючих, що підтримує за обставин, які неможливо пояснити. І хоч не завжди ми можемо пояснити, чому Бог допустив те чи інше у нашому житті, ми твердо впевнені, що Бог було не міг дозволити відбутися чому-небудь, що суперечить нашим найвищим інтересам. І якби ми могли бачити своє майбутнє так само, як його бачить Бог, ми не вибрали б собі іншої дороги, ніж ту, яку вибрав Бог.

Д. К.

— Розкажи, розкажи ще, ді-дусю!

Дзвінки дитячі голоси лунали навколо великого дерева, що росло на пагорбі за табором всього за кілька хвилин ходи від наметів, куди старий старався приходити кожного дня — попрацювати, подумати, відпочити. Дитяче товариство завжди радувало

серце старого землероба. І тепер він відклав у бік щойно покладену сапку — тріснула ручка від невдалого попадання по каменю, коли вранці він обсапував нову ділянку поля, — і, всівшись якомога зручніше, ледве встиг підхопити на руки чотирилітнього малюка, свого 12-го правнука, що біг послушати дідусеві казки.

— Обережніше, славний парубче, — не можна на свого прадіда скакати!

Очі старого, попри осудливий тон голосу, світилися невідомим щастям. Ці моменти в оточенні дітей старий не проминяв би ні на що на світі.

— Розкажи знову про звіряток, — попросив старший хлопчик.

— Та я вам вже все розповів, що пам'ятав...

— А ти згадай щось новеньке!

Для годиться намуришив чоло, старий по-мочав кілька хвилин і почав:

— А ви знаєте, чому в зайця такі великі вуха?

— Щоб почути, як до нього підкрадається вовк!

— А я думав, для краси... — усміхнувся старий.

— А скільки живе мишка?

— Стільки, скільки хоче кішка! — Зі сміхом випалила правнучка дещо старша, яка також підійшла з молодшими дітьми.

— Ну, все ви знаєте! — Голос старого ніби помолодів. — А ось хто знає, чому в змії немає ніг? Цього разу задумалися всі, окрім наймолодшого, який не задумувався випалив:

— Вона так швидко бігла, що ноги загубила!

Голосний сміх старого злився з дитячим реготом.

Старий, посміявшись вдосталь, блажен-

Таке не забувається

ХРИСТІЯНСЬКА ПРОЗА

но зітхнув і зауважив:

— Такий маленький, а такий розумний, — увесь в прапрадіда! Адже все так і було...

Він троху помовчав і продовжив дещо зміненим голо-сом:

— У змії справді раніше було чотири лапки, як в тих ящірок, яких ви ловите влітку серед каміння. А язик який був, такий і залишився, — роздвоєний, гострий і злий. Це нині змії мовчать, ніби язик прикусили, а раніше вони говорили, та ще й як говорили — заслухаєшся!

«З'їж плід», — говорив один, — «і станеш як Бог!». Їсти ті плоди було не можна, але змії сказав: «Іж, не бійся, не помреш...»

Голос старого здригнувся, очі не мигаючи дивились кудись в далечинь, силкуючись щось розгледіти крізь хтосьна звідки набігли сльози. Маленька дівчинка, підійшовши ближче, взяла його за руку, чим повернула в реальний світ.

— Дідусю, мені пальчик болить! — Вона простягнула йому стиснутий кулачок з рожевим мізинцем, на кінчику якого проглядалась чорна рисочка скалки. Старий стрепенувся і, шморгнувши носом, спробував посміхнутися.

— Давай його сюди! — Ніжно охопивши її кулачок мозолистою долонею лівої руки, твердим заскарузлим нігтем великого пальця правої він провів кілька разів вздовж темної смужки, потім

у зворотньому русі обережно підняв скалку за вивільнений кінчик і витягнув її.

— Знову малину збирали?

— Так, мама послала назбирати на ліки для братика...

Старий зітхнув:

— А колись колючок не було. І хвороб не було. Було завжди тепло, гарно, затишно, спокійно. Було...

Його спомини перервав різкий окрик:

— Діти! Не відволікайте дідуса від роботи, а то завтра не буде чим землю копати!

Діти заметушилися і по одному почали відходити до табору, кожен до свого намету. Старий

заплющив очі, потім повернувся на звук голосу і поглянув на жінку, що говорила. Потемнілий від часу одяг жалюгідно висів на худому від тяжкої праці тілі. Колись пишне волосся було зібране на потилиці посивілим жмутом.

Руки, обличчя, постава — змінилося, практично, все, окрім очей... О, як відрізнялася вона від тої молоді красуні, яка колись стояла посеред чудового саду під тим забороненим деревом, з усмішкою простягаючи йому доленосний плід... Він майже почув ті облесливі слова змії, однак звучали вони голосом його дружини... «З'їж, з'їж, з'їж...» — відбивалося луною в голові.

— З'їж вариво та доремонтуй лопату, а то вже скоро буде сутеніти. — Втомлений голос Єви розвіяв міраж минулого. Адам підвівся, спираючись на покладену сапку, і рушив до неї, по-старечому сутулячись. Єва вже відійшла в бік стану, несучи в руках кошик диких яблук.

— Ти ще пам'ятаєш? Сад... дерево... змія?

Вона повернулася, понуро глянула на чоловіка.

— Пам'ятаю, Адаме, все пам'ятаю. Таке не забувається. Я... — вона помовчала, потім, зібравшись з думками і проковтнувши клубок, що раптово появився в горлі, через силу усміхнулася. — Ти втомився. Поїж і лягай спати.

Адам довго вертівся на своєму твердому ложі. Картини з життя в Едемському саду спливали одна за одною: ось він гладить ягнятко по кучерявій голівці, ось орел сідає йому на простягнуту руку, ось вони з Євою збирають квіти і розмовляють з Богом в прохолоді дня... Але кожен новий веселковий спомин змушував його все більше й більше хмуритися, поки обличчя не перетворилося на старечу гримасу, а тіло почало здригатися від все частіших сльозливих. Старий плакав, скорчившись на постелі біля сплячої жінки, згадуючи втрачений рай і не сміючи — навіть на мить — задуматися над тим, що могло би бути, якби...

Сигарети, алкоголь, наркотики — ворога треба знати в лице

Хто сьогодні не знає, що наркотики — це ворог номер один. Людина, яка спробувала наркотики, майже зразу підсідає на них; через три-чотири, а то і два місяці регулярного прийому наркотичних речовин життя вже не тішить. Ціло стає: де б дістати дозу, а далі — муки: ломка, біль, словом — абстиненція. Законом наркотики переслідуються. За дві дози, вилучені в наркомана, — ув'язнення від півтора року і більше. Наркотики — це неприхований ворог людини.

А от щодо алкоголю — багато людей, особливо ті, що випивають, зовсім не згодні з думкою, що алкоголь — не менш небезпечний, ніж наркотики, ворог. По-перше, алкоголь не переслідуються законом, по-друге, він всюди рекламується і відкрито продається. По-третє, як міркує більшість населення землі: якщо людина не напивається до пороссячого вищання чи не пропиває всю зарплату, то це вже й не таке страшне зло.

Хто так міркує, той насамперед приховує свій гріх, думаючи, що він чи вона ніколи не стануть алкоголіками, тому що знають міру. Це велика омана.

Понад 30 відсотків населення колишнього Радянського Союзу, почавши помірковано пити з молодості, до 40 років стали алкоголіками. Алкоголь, особливо в Україні, — це величезне зло для всієї нації. Зруйновані сім'ї, постійні сварки, бійки зі смертельним наслідком, діти — інваліди, сироти, розумово відсталі.

Та попри це більшість населення землі п'є, не вважаючи це таким вже й страшним злом. Ворог одягнув маску доброзичливості, і в нього вже й не така страшна пика.

Наступне зло — сигарети. Вони не руйнують сім'ї, як наркотики і алкоголь, і не переслідуються законом. Зате широко рекламується і всюди продаються. Не викликають жорстокої ломки, абстиненції, як після перепоя або внаслідок утримання від наркотиків.

А правда полягає в тому, що сигарети

— найнебезпечніший наркотик. Скільки часу курець може витримати без сигарети? 20 хвилин, півгодини, найбільше — годину. Що потім? Його невинно почне кортіти закурити. Якщо він цього не зробить, у нього обов'язково зміниться настрій: на зміну бадьорості і веселого духу прийдуть похмурість, депресія, сумний дух, потім агресія, крик, нестриманість. Врешті-решт курець знайде собі сигарету, — і тут же настрій піднімається. Знову радість, жарти, сміх.

Чому це відбувається? Тому, що сигарети — короткодіючі наркотики. Вони потрапляють в організм через всмоктування тютюнового диму в легені. Звідти хімічні речовини, здебільшого це нікотин, проникають у кров, приносячи короточасну ейфорію, легкий дурман, оп'яніння і заспокоєння. Але як тільки хімічні речовини, що надходили в кров через затяжку сигаретою, розпалися, дія легкого наркотику припинилась, і одразу настає постінтоксикаційний синдром, тобто абстиненція. У курців це виражається в поганому самопочутті, нервовості, роздратованості, злості.

Чергова сигарета усуває абстиненцію так само, як чарка горілки вранці після похмілля або нова доза наркотику для наркомана.

Якщо наркоман колеться раз чи двічі на добу, та й то, поки є гроші, алкоголь п'є тиждень-півтора, то курець не робить собі вихідних. Навіть вночі, під час сну, раптом прокинувшись, він обов'язково

покурить. І цей прихований ворог живе в сотнях мільйонів людей, роблячи вигляд, що він — їхній друг.

Чому ж сигарети — ворог людини? З точки зору медицини, це поволі діюча отрута, що руйнує весь організм.

Лев Миколайович Толстой, будучи глибоко віруючою людиною, сказав: «Російський мужик п'є і курить, щоб заглушити свою совість. А совість — це спілкування з Богом».

Чому ж віруючі дозволяють дияволу отруювати їм кров і душу через сигарети? Скоріше за все, від незнання. Що говорить Слово Боже? «Чи не знаєте ви, що ви — Божий храм, і Дух Божий у вас пробуває? Як хто нівечить Божого храму, того знівечить Бог, бо храм Божий святий, а храм той — то ви!» (1 Кор. 3:16-17).

Якщо ви скажете, що не бачите особливого гріха в сигаретах, то ви помиляєтесь. Коли християнин курить, то він кадить іншому богу, богу сигарет. І тоді Дух Святий засмучується.

А без Духа Божого, Духа Святого немає спасіння, немає народження згори, немає розуміння Слова Божого, немає усвідомлення вини за вчинені гріхи, немає викриття, тому що тільки Дух Святий викриває. Молитва не доходить до вух Божих без Духа Святого. І навіть Божі обітниці не працюють у твоєму житті, тому що ти полюбив гріх більше, ніж Ісуса Христа.

Наш Бог — Бог ревнивий. Він не хоче, щоб ти був з Ним лише по неділях. Він хоче спілкуватися з тобою постійно.

Уяви собі таку картину: «Ти закохався, і настільки сильно, що вирішив одружитися на своїй обраниці. Вона погодилася, але за умови: «Я буду належати тобі 364 дні в році, а один день на рік буду розважатися зі своїми коханцями, які в мене були до тебе».

Який чоловік терпів би такий дружніні? Але Господь наш, Ісус Христос, терпить нас. Ми — Його Церква, Його наречена, Він наш Жених. Він взяв нас (Свою наречену), заплідненими, грішними блудниками, омив Своєю кров'ю, очистив, освятив.

А ми знову повертаємось до своїх гріхів.

«Бо коли хто втече від нечистоти світу через пізнання Господа й Спасителя Ісуса Христа, а потому знов заплутуються ними та перемагаються, — то останнє буває для них гірше першого. Бо краще було б не пізнати їм дороги праведності, аніж, пізнавши, вернутись назад від переданої їм святої заповіді! Бо їм трапилося за правдивою приказкою: «Вертається пес до своєї блювотини», та: «Помита свиня йде валятися в калюжу» (2 Петр. 2:20-22).

Звичайно, ви можете сказати: «Я вже не вживаю наркотики, не випиваю, тільки курю». Читаємо в Слові Божому: «Бо хто ким переможений, той тому й раб» (2 Петр. 2:49). Якщо ти переможений сигаретами і не можеш їх кинути, то ти раб своєї гріховної звички. Але найстрашніше в цьому — це те, що сигарети, твій найлютіший ворог з обличчям друга, поки ти не захочеш розлучитися з сигаретами, — цей ворог завжди триматиме двері відчиненими для своїх друзів. Їх імена: алкоголь, наркотики, розпуста, мамона.

Багато молодих людей, котрі сьогодні вільні від рабства гріха, розповідали мені, що поки не курили, вони трималися, але варто було їм закурити, як ті гріхи, які їх мучили: алкоголь, наркотики тощо знову поверталися до них.

Це як в альпіністській зв'язці при сходженні на гору: варто зірватись одному, і він потягне за собою в пірву всіх, якщо, звичайно, своєчасно не обрізати сполучені стропи.

Що ж робити, якщо ти вже в сотий раз пробував кинути курити, і все марно? Є добра новина! Кинути курити не вдається і не вдається, якщо ти не вважаєш куріння гріхом.

Але якщо ти визнаєш сигарети гріхом і вирішиш раз і назавжди позбутися цього гріха, а заодно і всіх інших гріхів, то спали всі мости за собою.

Слово Боже говорить: «Коли ми свої гріхи визнаємо, то Він вірний та праведний, щоб гріхи нам простити та очистити нас від неправди всілякої» (1 Ів. 1:9).

Дух Святий стає біля кожного, хто кається і хоче назавжди позбутися всіх гріхів рабства. Ісус прощає і звільняє.

Ви можете помолитися приблизно так:

«Ісусе, Господи мій і Боже мій! Ти вірний і праведний! Ти прийшов на цю землю відкупити мене від всякого гріха. Прости і помилуй мене, грішного. Прости, що я грішив тілом: прости за наркотики, прости за алкоголь, прости за сигарети, за пожадання тіла, за пожадливість очей і гордість житейську, прости, Господи. Прости за всі неподобства, які я чинив перед Твоїми очима, очисти мене від них і звільни».

Ти на хресті переміг гріх і смерть, допоможи мені, Боже! Я сам не можу позбутися цього рабства, але Ти можеш мене звільнити. Ісусе Господи! Прости мені гріхи мої, омий мене Своєю Дорогоцінною кров'ю і очисти Духом Святим. Я визнаю, що ти мій Спаситель, мій Бог і Пан мого життя відтепер і навіки. Я дякую Тобі, славлю Тебе, люблю Тебе і благословляю Твоє Ім'я: Отця, Сина і Духа Святого. Амінь».

БОГ У ТІЛІ

Бог вибрав явити Себе в людсько-му тілі. Мова, якою Він викликав мертвого з гробниці, була людською. На руці, яка торкалася прокаженого, нігті були з грязюкою. Ноги, над якими плакала жінка, були мозолистими і запорошеними. А Його сльози (о, не пропустіть ці сльози!) — вони йшли з такого ж розбитого серця, яким колись було моє чи ваше.

Люди приходили до Нього. І як приходили! Вони приходили вночі; вони старалися доторкнутися до Нього, коли Він проходив вулицею; вони йшли за Ним до моря; вони запрошували Його у свої домівки і приводили до Нього

дітей. Чому? Тому, що Він відмовився бути іконою в храмі чи священиком на підвищеній кафедрі. Замість цього Він вирішив стати доторканим, доступним, досяжним Ісусом.

Немає навіть натяку на кого-небудь, хто б боявся наблизитися до Нього. Були ті, хто сміявся над Ним. Були ті, хто заздрив Йому. Ті, хто не розумів Його. Були ті, хто благочинив перед Ним. Але не було нікого, хто би вважав Його надто святим, надто божественним чи надто неземним, щоб торкнутися. Не було ні одного, хто не хотів підійти до Нього через страх бути відкинутим.

Макс ЛУКАДО.

«Усе найкраще — дітям» — кому не знайомий цей лозунг? У нашому дитинстві він прикрашав піонерські табори, актові зали, звучав з екранів телевізорів. Коли ми самі стали батьками, цей лозунг перетворився на принцип виховання. Але наскільки він виправданий? Чи справді нашим дітям необхідне «все найкраще»?»

Єприпущення, що лозунг «Усе найкраще — дітям» появився в час громадянської війни. Цілком зрозуміло: коли їсти нічого, кожний нормальний батько не те що краще — останній шматок віддасть дитині. Але в умовах, коли нам не загрожує смерть від голоду, чи правильно ставити на перше місце такий принцип, який передбачає, що в дитини якесь особливе становище в сім'ї?

Дитина — такий самий член сім'ї, як і дорослий, ба навіть менш головний, адже її благополуччя цілком і повністю залежить від батьків. Багато визнають, що розуміють неправильність цього «все найкраще — дітям», і все ж часто не можуть себе перебороти, віддаючи кращий шматок дитині, відмовляючи собі в чомусь заради неї.

Ось приклад: мої знайомі замість того, щоб купити дуже необхідну річ для автомашини, промучившись в роздумах, купили дитині ПСП — іграшкову приставку, яку вона дуже просила. А через деякий час їхали кудись — і після 18 годин їзди машину занесло, вони вилетіли на узбіччя і зависли над урвищем. Телефон не працює — мережі нема, друга година ночі... Вони сиділи там п'ять годин, поки трактор не приїхав, і згадували ту ПСП.

Ще один приклад із власного життя: є певна сума грошей, є кілька потреб. І тут мама виявляє на сайті дитячої крамниці розпродаж. Що вона робить? Правильно — витрачає всі гроші для улюблених дочок і, зауважте, речі зовсім не необхідні. Зате красиві... А потім мама думає, що треба було краще собі зимові чоботи купити, які вкрай потрібні, та вже пізно.

В одній сім'ї все було для дітей: старалися і батьки, і бабуся, лиш би діточки освіти отримали добру і мали все найкраще. В результаті, коли мама тяжко захворіла, діти й пальцем не ворухнули,

Все найкраще — дітям?

ТОЧКА ЗОРУ

щоб їй допомогти. А коли вона померла, на місце обслуговуючого персоналу стала бабуся, яка чомусь весь час дивується — як так, ми все для них робили, а вони не цінують... Звичка — страшна річ.

Тут не зайве згадати, що раніше в селянських сім'ях кращий шматок діставався не дітям, а головному робітнику і годувальнику — як правило, батькові.

Нерідко «все найкраще — дітям» — це лише прикриття нашого егоїзму. Але насправді найкраще для дітей — це наша увага і любов. А на це нас часто й не вистачає! До речі, цінності грошей діти по-справжньому й не усвідомлюють, поки самі їх не заробляють, а надмірна опіка бажань і потреб дитини дуже часто виливається у важкі докори: «Я для тебе все робила, а ти...»

Ще один поширений мотив — «ми погано жили, хай наші діти добре по-

живуть» або «у нас в дитинстві цього не було». Кажучи так, батьки самі принижують себе перед своїми дітьми. Повинен бути принцип: що є, те і добре, тоді і діти (до певної, звичайно, межі) не будуть почуватися нещасними чи в чомусь обділеними. І якщо вже треба дитині дати щось краще, то варто робити це тихо і непомітно.

В одній сім'ї мама, розбираючи зварили курку, м'ясо підкладала дітям, а собі залишала кісточки. На їх запитання вона відповідала, що кісточки обгризати більше любить. І відповідала якось так, що до певного віку в дітей ніяких сумнівів не виникало.

Навіть у повсякденних дрібницях треба зупинити будь-яку спробу дитини поставити себе у виняткове становище. У сім'ї всі головні. Тому варто запровадити нове гасло: все найкраще — порівну!

Добрі думки

Найкращий друг — це той, з яким ти можеш сидіти на сходах, не проронивши жодного слова, а потім піти з почуттям, що це була найкраща бесіда, яка коли-небудь була в твоєму житті.

— Це правда, що ми не знаємо, що маємо, поки не втрачаємо цього, але також правда й те, що ми не знаємо, чого нам не вистачає, поки це не приходить.

— Посвячення комусь своєї любові ніколи не гарантує, що ці люди будуть любити тебе! Не розраховуй, що любов повернеться; просто очікуй, що вона буде зростати в їх серцях, але навіть якщо цього не станеться, будь задоволений тим, що вона зростає у твоєму серці.

— Не шукай зовнішності, вона може бути оманливою. Не шукай багатства, навіть воно щезає. Шукай того, хто зможе змусити тебе усміхнутися, тому що лише усмішка здатна найпохмуріший день зробити яскравим.

— Завжди став себе на місце іншого. Якщо ти відчуваєш, що щось завдає тобі болю, це, ймовірно, завдає болю і іншій людині.

— Найщасливіші люди не обов'язково мають все найкраще; вони просто максимально використовують все те, що зустрічається їм на шляху.

— Найяскравіше майбутнє завжди ґрунтується на забутому минулому, ти не будеш успішним в житті, поки не залишиш минулих невдач і страждань.

— Інколи Бог хоче, щоб ми зустріли кількох поганих людей раніше, ніж зустрінемо добрих, щоб, у кінцевому підсумку, зустрівши добру людину, ми розуміли, який великий це дар для нас.

— Коли ми нашоухуємося на зачинені двері, інші двері відчиняються нам, але часто ми настільки довго дивимось на зачинені двері, що не помічаємо тих, які відчинені.

— Коли ти народився, ти плакав, а всі навколо тебе усміхалися. Живи так, щоб, коли ти будеш помирати, ти усміхався, а всі інші плакали.

— Велика мудрість — це доброта.

— Не має значення, як часто ти був збитий з ніг, має значення, як часто ти піднімався знову.

— Ми живемо тим, що одержуємо, ми створюємо життям тим, що ми віддаємо.

— Одного разу я був збентежений тим, що не мав взуття, поки не зустрів людину, яка не мала ніг.

26 ЖИТТЄВИХ ІСТИН

1. Віддайте Богові те, що потрібне, а не те, що залишається.
2. Дорога людини веде до безнадійного кінця, а дорога Бога — до безмежної надії.
3. Багато стоячи на колінах, ви зможете стояти прямо.
4. Той, хто стає на коліна перед Богом, може вистояти перед будь-ким.
5. У реченні вашого життя диявол може бути комою, але ніколи не дозволяйте йому ставати крапкою.
6. Не ставте знак запитання там, де Бог ставить крапку.
7. Ви покриті зморшками турбот? Прийдіть до церкви для косметичної підтяжки.
8. Коли просите Бога, не давайте йому інструкцій, просто повідомте про проблему.
9. Не чекайте, щоб шестеро сильних привели вас до церкви.
10. Ми не змінюємо послання Бога — Його послання змінює нас.
11. Церква діяльна молитвою.
13. Стоячи перед саявом Сина, ви можете уникнути вічного вогню.
14. Плануйте наперед: дощу не було, коли Ной будував ковчег.
15. Більшість людей хоче служити Богові, але тільки в ролі радників.
16. Страждаєте від карієсу істини? Почистіть від пилу свою Біблію.
17. Робіть зарядку щоденно — ходіть з Богом.
18. Ніколи не підвозьте диявола — він завжди захоче покерувати.
19. Ніщо так не руйнує істину, як її розтягнення.
20. Від співчуття важко відмовитися, тому що воно завжди повертається.
21. Той, хто дратує вас, той і керує вами.
22. Дайте сатані міліметр, і він буде правити.
24. Будьте ловцями людей: ви їх ловіть, а Він їх очистить!
25. Бог не закликає кваліфікованих, Він навчає покликаних.
26. Читайте Біблію — це налякає гріховну природу всередині вас.

Щонеділі о 17:00 та
щопонеділка о 9:00

християнська телепередача «Вірую»
на каналі ТРК «3-студія».

УВАГА

Стежте за програмою
телепередач

ЗАПРОШУЄМО

на Богослужіння в церквах християн віри євангельської:
Івано-Франківська область:

БУРШТИН, вул. Міцкевича, 28; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 19 год.;
КОСІВ, вул. Горбового, 8; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 18 год.;
КАЛУШ, вул. Козоріса, 20; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 19 год.;
КОЛОМІЯ, вул. Верещинського, 9; НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА — 18 год.;
НАДВІРНА, вул. Вагилевича, 16; НЕДІЛЯ — 10 і 18 год., СЕРЕДА — 19 год.;
РОГАТИН, вул. Богуна, 2; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 19 год.;
РОЖНЯТІВ, вул. Довженка, 13; НЕДІЛЯ — 16 год., СЕРЕДА — 19 год.;
ТЛУМАЧ, вул. Винниченка, 42; НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА — 20 год.

Рівненська область

КОСТОПІЛЬ, вул. Сидорова, 5-б; НЕДІЛЯ — 10 і 18 год., СЕРЕДА і П'ЯТНИЦЯ — 19 год.

Хмельницька область

ХМЕЛЬНИЦЬКИЙ, вул. Березнева, 5;
НЕДІЛЯ — 9 год., 15 і 17 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
НЕТИШІН, вул. Шевченка, 6; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., ВІВТОРОК — 19 год.;
ВОЛОЧИСК, вул. Незалежності, 46;
НЕДІЛЯ — 10, 17 год., ВІВТОРОК, ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;

КАМ'ЯНЕЦЬ-ПОДІЛЬСЬКИЙ:

Нігинське шосе, 8-а; НЕДІЛЯ — 10, 17 год., ПОНЕДІЛОК, СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 18 год.;
вул. Молодіжна, 16; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., СЕРЕДА — 18 год.;
пр. Амбулаторний, 14-а; НЕДІЛЯ — 10, 17 год., ВІВТОРОК, СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 18 год.;
вул. Драгоманова, 4; НЕДІЛЯ — 9, 12 год., ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ — 18 год.;
ГОРОДОК, вул. Індустріальна, 2; НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
ІЗЯСЛАВ, вул. Рози Люксембург, 4; НЕДІЛЯ — 10, 17 год., П'ЯТНИЦЯ — 18 год.;
СЛАВУТА, вул. Михайлова, 27; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 18 год.;
вул. Паперника, 94 НЕДІЛЯ — 10, 18 год., ЧЕТВЕР — 19 год.

№ 2 (133)
лютий 2010 р.
Виходить щомісяця

Засновник — Івано-Франківська християнська
місія милосердя «Добрий самарянин»

Газета видається на добровільні пожертвування

Р/р 26008340311261

Львівська обласна філія АКБ «Укрсоцбанк»
МФО 325019 код ЄДРПОУ 20559726

Редактор Олег КАРПЮК

Адреса редакції: **76002, м. Івано-Франківськ,**
вул. Мочульського, 1;
тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21
E-mail: dobry.samar@gmail.com
Наша сторінка в інтернеті: **viruyu.at.ua**

Газета віддрукована
в Івано-Франківській друкарні «Місто НВ».
Обсяг — 1,86 умовного друкованого аркуша.
Тираж — 60000 примірників. Замовлення № 923.

Редакція не завжди поділяє погляди авторів.

Дорогі друзі! Слухайте

ХРИСТІЯНСЬКІ РАДІОПЕРЕДАЧІ

І програма Українського радіо:

ЩОПОНЕДІЛКА

о 21.30 — «Жива надія»

ЩОСЕРЕДИ

о 21.15 — «Новий вимір»

ЩОЧЕТВЕРГА

о 20.40 — «Віра. Надія. Любов»

ЩОП'ЯТНИЦІ

о 21.15 — «Відвертість»

ЩОСУБОТИ

о 12.40 — «Вірую»

о 20.35 — «Людина і вічність»

о 22.45 — «Віро і знаю»

ЩОПОНЕДІЛКА

о 20.45 на хвилях «Променя» —

передача для дітей «Стежинка»

**Запрошуємо на Богослужіння
в Івано-Франківській церкві
християн віри євангельської:**

ЩОСЕРЕДИ —
о 19 год.,
ЩОНЕДІЛІ —
о 10 та 18 год.,
ЩОПОНЕДІЛКА —
молодіжне
служіння о 19 год.

Адреса:

м. Івано-Франківськ,
вул. Мочульського, 1
(на Майзлях).

Тел. для довідок
(0342) 78-17-03.

